

RECULL DE PREMSA

21/01/2015

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

 acceso

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
21/01/15	PAU LANAO, NOU PRESIDENT DE LA COORDINADORA D'ONG / EL PUNT AVUI (GIRONA)	5	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
21/01/15	EL PREU DE LA LLIBERTAT D'EXPRESSION / LA VANGUARDIA (ED. CAT) CULTURA/S	7	4
21/01/15	HUMOR, TOLERÀNCIA I TABÚ. De Jonathan Swift a 'Charlie Hebdo' / LA VANGUARDIA (ED. CAT) CULTURA/S	11	2
21/01/15	ALBIOL S'ENROCA PER MANTENIR EL CONTROL A TELE B / EL PUNT AVUI	13	2
21/01/15	TELEFÓNICA Y LAS APUESTAS POR SKY, TALKTALKY THREE / CINCO DIAS	15	1
21/01/15	MURDOCH RENUNCIA A LES ICONIQUES MODELS EN 'TOPLESS' AL 'THE SUN' / ARA	16	1
21/01/15	DELEGADOS DE CANAL 9 AÚN COBRAN PLUSES 14 MESES DESPUÉS DEL CIERRE / ABC (EDICION NACIONAL)	17	1
21/01/15	JAVIER CANSADO: «ÉS MOLT ESTRANY QUE ENS HAGIN DONAT L'ONDAS» / EL PERIODICO CAT(ED. CAT)	18	1
21/01/15	LA CE ESTUDIA IMPOSAR A GOOGLE UNA TAXA CONJUNTA / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	19	1
21/01/15	SGAE, CON LA MÚSICA A OTRA PARTE / LA RAZON	20	1
21/01/15	TELEFÓNICA SUMA SKY A LAS NEGOCIACIONES PARA LA VENTA DE O2 / EXPANSION	21	1
21/01/15	SECUOYA GANA A MEDIAPRO LA GESTIÓN DE LA TV DE MURCIA / EXPANSION	22	1
21/01/15	TELEFÓNICA TAMBIÉN CONVERSA CON SKY EN EL REINO UNIDO / EL ECONOMISTA	23	1
21/01/15	RTVE APARTA A SOMOANO Y ULTIMA EL FICHAJE DE BURUAGA / EL ECONOMISTA	24	1
21/01/15	OPPENHEIMER Y BUSTOS FIRMAN POR EL MUNDO / EL MUNDO (ED. CATALUNYA)	25	1
21/01/15	'CIUTAT MORTA', PER CARLES RIBERA / EL PUNT AVUI	26	1
21/01/15	LOS PECHOS DESNUDOS YA NO SON NOTICIA PARA THE SUN' / EL PAIS (ED. NACIONAL)	27	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
21/01/15	DRETS AUDIOVISUALS ELS AMISTOSOS DE LA ROJA', PER TELE 5 I CUATRO / EL PERIODICO CAT(ED. CAT)	28	1
21/01/15	ALBIOL SE EMPEÑA EN PROTEGER A UN CARGO ACUSADO DE CENSURAR / EL MUNDO (ED. CATALUNYA)	29	1
21/01/15	AMAZON DESAFIA EL MODEL HOLLYWOOD PRODUINT ELS SEUS FILMS / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	30	1
21/01/15	«THE SUN» NO PUBLICARÁ MÁS CHICAS DESNUDAS EN SU PÁGINA 3 / LA RAZON	31	1
21/01/15	PEQUEÑOS PERIODISTAS / EL PAIS (ED. NACIONAL)	32	1
21/01/15	EL LECTOR EXPOSA. ERRADES EN UN ANUNCI DE DIA / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	33	1
21/01/15	MEDIASET COMPRA LAS COPAS Y LOS AMISTOSOS DE ESPAÑA / ABC (EDICION NACIONAL)	34	1
21/01/15	PARÍS DENUNCIA FOX NEWS PER INFORMAR EN FALS SOBRE ISLAMISTES / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	35	1

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Pau Lanao, nou president de la Coordinadora d'ONG

N.A.
GIRONA

L'historiador i periodista del diari El Punt Avui Pau Lanao (Anglès, 1955) ha estat escollit nou president de la Coordinadora d'ONG Solidàries de les comarques gironines i l'Alt Maresme. Lanao agafa el

relleu de Rafel Villena, que després de vuit anys en el càrrec l'ha deixat per motius laborals i per una voluntat de regeneració dins de l'organització. Lanao és soci de l'associació GRAMC i forma part de la comissió de periodisme solidari del Col·legi de Periodistes de Girona. ■

Lanao és periodista ■

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

'Charlie Hebdo' després de l'atemptat

L'atemptat contra 'Charlie Hebdo' culmina una escalada oberta el 1989, quan l'imam Khomeini va llançar una fàtua contra Salman Rushdie pel seu llibre 'Els versos satànics'. Per primera vegada, des d'una branca del fonamentalisme islàmic, s'amenaçava de mort un intel·lectual d'Occident per un tema d'opinió. S'intentava vetar el que a Europa s'escribia, llegia o editava. La matança de París ens torna a assenyalar que la discussió lliure té un preu. Com mostrem en aquest dossier, sempre l'ha tingut. Però sense figures heroïques decidides a temptar els seus límits, i, de vegades,

Deu personatges universals

El preu de la llibertat d'expressió

JOSÉ ENRIQUE RUIZ-DOMÈNEC

La llibertat d'expressió és un vell anhel de la humanitat, convertit avui en un dels principals valors de la societat democràtica. Des de fa vint-i-cinc segles, la dignitat personal està lligada a la capacitat de reflexionar en veu alta sobre els límits de la conducta dels governants, de dirimir el contingut de les doctrines religioses o de denunciar el recurs a la força o la venalitat. La capacitat de pensar i la possibilitat d'expressar el que es pensa són la gran novella de l'ésser humà.

La llibertat d'expressió és a més el resultat d'una filosofia de la naturalesa, una antropologia i una lògica, com van saber veure les grans figures de la Il·lustració, des de Voltaire a Tocqueville. Perquè, al cap i a la fi, es tracta d'una saviesa social que evita el recurs a la força i la caiguda en la barbàrie; defensar-la significa convertir en virtut un estil de raonament que es resisteix a emetre un judici sobre el destí dels altres en nom d'un futur perfecte, social o religiós. Per això, davant la recriminació dels integristes, els totalitaris, els terroristes, la llibertat d'expressió no és una moralitat simplista del capitalisme madur sinó un art de la convivència basat en un compromís intel·lectual amb els autors que l'han defensat en els últims vint-i-cinc segles.

Vegem deu grans figures que la van defensar amb convicció, ja que el seu estil de vida enfonsa les seves arrels en una crítica de les fal·làcies de contingut

religiós de les quals ells, i uns milions de víctimes més, van ser presa.

1 SÒCRATES. La figura de Sòcrates resulta familiar. Les seves idees es consideren una aproximació a la veritat basada en la llibertat de dir el que es pensa i la flexibilitat per sotmetre-ho a debat. La primacia de l'educació sobre el fet religiós va descansar sobre sòlids fonaments conceptuals, que, fet i fet, són el seu llegat més important. Sòcrates no va ser un subversiu ni un amable

Lorenzo Valla

ACI

Hipàtia en un fotograma de la pel·lícula 'Agora' d'Alejandro Amenábar

mestre consagrat a modelar l'esperit dels joves: va ser un filòsof analític i prescriptiu, capaç de convertir una idea en un comentari polític; un paladí del dret a expressar-se lliurement sobre els temes més compromesos, els religiosos, que finalment van ser els que el van portar davant el tribunal popular. Sòcrates, icona de la llibertat i teòric del diàleg davant la tessitura d'expressar el que pensa o callar. Al final del primer camí l'esperava la cicuta, ja que no havia de resultar fàcil pensar en la societat grega com un conjunt de problemes seculars. Si hi havia un càrrec contra ell, no era el significat de les seves paraules, sinó més aviat els seus propòsits. Sòcrates descobreix que els homes necessiten uns fonaments realistes per a l'acció moral, i adverteix que si els tenen és perquè són incapaços de posar-se d'acord sobre quins haurien de ser aquests fonaments. No compten amb una base per a aquests fonaments, fora de la noció de Déu, i sense ells no poden fonamentar cap acció política. Aquesta idea va semblar blasfema als seus jutges, i per això el van condemnar, i per això va morir.

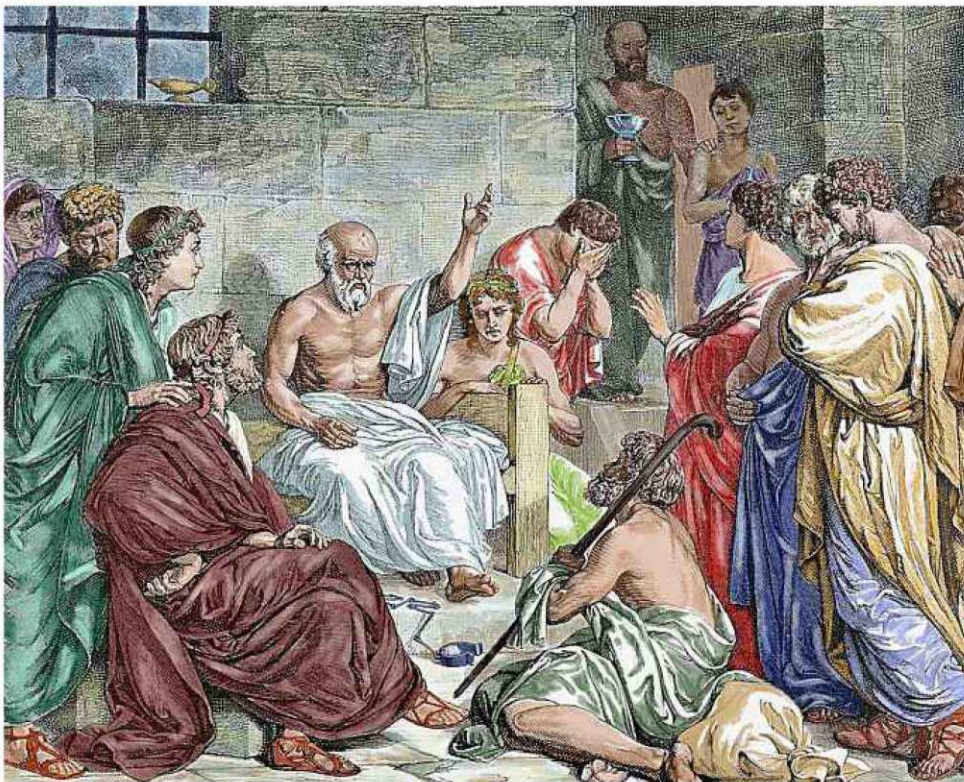
2 HIPÀTIA. És conegut el paper que va jugar el llegat socràtic en la vida d'Hipàtia mentre defensava el dret a expressar les seves idees en públic. Sens dubte, aquest esforç es va realitzar al mig de l'espiral de violència que va sacsejar la ciutat d'Alexandria al segle IV d.C. Ella era una figura rellevant en la

a sacrificar-se, les nostres societats no serien ni lliures ni tolerants. Com no ho són, avui, unes quantes societats islàmiques, i aquest és un gran dèficit del nostre temps. L'equip de 'Charlie Hebdo' es va acollir a una frase de la guerra civil espanyola, "més val morir dempeus que viure de genolls", per justificar la seva tenacitat. El seu humor podria agradar-nos més o menys, però el tribut del seu coratge els incorpora a una llista que honora la intel·ligència humana. Sergio Vila-Sanjuán

Salman Rushdie

Sòcrates a la presó abans de ser sentenciat a mort, segons un gravat

PRISMA / UIG / GETTY

recerca de ponts entre el paganisme i el cristianisme. Precisament per aquest compromís, la turba la increpava sovint als carrers fins que un dia va passar a l'acció i la va assassinar. Les investigacions van provar de dirimir les raons de tan menyspreable succés. Hipàtia havia estat víctima del fanatisme religiós, es va concloure, encara que hi va haver els qui van apuntar alguna cosa més perversa, la responsabilitat calia buscar-la en l'ambient emmetzinat de la ciutat, a la qual ella havia contribuït amb les seves xerrades. La víctima com a culpable. És propi dels casos on la casuística substitueix els arguments. La paradoxa és que el record del succés es vincula a la responsabilitat directa del patriarcat

Ciril i els seus esbirros de túnica negra, els fanàtics que van trossejar el cos de tan distingida professora. La resposta del fanatisme davant el dret d'una dona d'expressar les seves idees en públic va ser un assassinat.

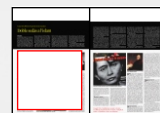
3 PERE ABELARD. El jo com a subjecte actiu del dret a exposar idees en públic va prendre forma a començaments del segle XII a París, a l'escola del mestre Pere Abelard. El seu ensenyament

es va convertir en el signe dels moderns davant els antics; d'aquells que consideraven necessària la lectura crítica dels textos sagrats i aquells que llançaven anatemes sobre això; dels qui creien que l'ensenyament s'havia d'estendre a l'altre sexe –com el mestre proposa educant Heloïsa– davant els que consideraven que les dones només havien de portar vel. Allà on el dogma afirma la certesa de la vall de llàgrimes, Abelard veu l'extenuant esforç per entendre el joc

humà. L'atac a la seva defensa de la llibertat de pensar i d'expressar les seves idees es va dirigir cap al seu propi cos; va ser emasculat pels esbirros del canonge amb el pretext d'haver seduït la seva alumna. Tot i això, aquest gest ignominios cap a ell va conduir a una reafirmació de les seves idees en una carta on narrava la "història de les meves calamitats" com a raó de l'esforç per defensar un model de vida tolerant i crític. Gràcies a aquesta carta, Abelard va trobar consol en Heloïsa, que pensava en els vells temps des del seu refugi al monestir parisenc de Paraclet. La correspondència entre tots dos constitueix un dels documents més bonics de l'edat mitjana europea, un home i una dona defensant a l'uníson el dret a expressar en públic els seus sentiments. La reacció dels dogmàtics no es va fer esperar; van empenyer Abelard a un sínode per debatre les seves idees encara que es tractava d'una trampa per ser jutjat d'acord amb el dogma. I el resultat va ser la condemna a què deixés de parlar en públic; se li va perdonar la vida a canvi del seu silenci. Tot i això, alguns monjos es van posar del seu costat, van comprendre el valor del seu testimoni, van censurar els seus antagonistes i van permetre que al final dels seus dies Abelard sabés que el seu sacrifici havia servit per fer un pas endavant en la conciliació, és a dir, en el respecte de l'opinió aliena. Es va convertir en un referent cultural durant segles.

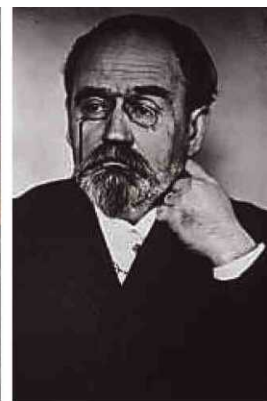
4 LORENZO VALLA. La llibertat d'expressió és també el dret a estudiar textos considerats intocables. Un pas en aquesta línia el van fer els humanistes durant el Renaixement del segle XV a Itàlia. Per exemple, Lorenzo Valla va investigar la *Donació Constantiniana*, document que contenia la donació dels Estats Pontificis per l'emperador Constantí el Gran. Una investigació així requeria coratge alhora que destresa. És un conflicte entre doctrina i estudi, i que en pocs anys els cristians seguidors de Luter considerarien un assumpte de consciència: d'una banda la veritat històrica exigia una depuració de les fonts d'informació; per una altra, la gravetat de sostenir un patri- ➤ passa a la pàgina 6

Des de fa vint-i-cinc segles, la dignitat personal està lligada a la capacitat de reflexionar en veu alta sobre la conducta dels governants o les diverses doctrines

> ve de la pàgina 3 moni en un document fals assenyalava la possibilitat d'una institució amb peus de fang. Valla va escriure amb respecte i punt d'honor sobre aquest assumpte. La crítica textual ofería una lliçó de rigor analític i es va convertir en un element clau en l'educació humanística, la que li va obrir camí a personalitats com Erasme o Montaigne. Quan la legitimitat no està ben assegurada cal evitar la difusió d'idees contràries al poder, un camí que corre en paral·lel a l'afalac i el culte a la personalitat dels líders. S'atempta per tant a la llibertat d'expressió; ja que de res no hauria servit que Valla descobris la falsedat de la *Donació Constantiniana* si mai no s'hagués publicat el resultat de les seves investigacions. Únicament un sistema opressor és capaç de dur a terme aquesta tasca; mitjançant la calúnnia, el descrèdit, la censura o, en els casos extrems, la mort.

5 GALILEU. Si ignorem el judici a Galileu és difícil entendre el preu que la societat europea va pagar per la llibertat d'expressió. Després d'una llarga vida dedicada a l'estudi de la ciència, es va entregar a la tasca, que tant va suscitar l'animadversió dels representants de l'Església, de demostrar a través de les matemàtiques la teoria heliocèntrica de Copèrnic, segons la qual la Terra es mou entorn del Sol, i no a la inversa. Mai no es va donar aires d'importància, encara que en privat es burlava de les conviccions religioses d'alguns dels seus amics, inclòs el papa Urbà VIII. Galileu, com abans havia fet Giordano Bruno, que per aquestes idees va acabar a la foguera, pensava que era un error involucrar Déu en les qüestions de la física i de les matemàtiques. Res no li agradava més que estar hores observant des del telescopi acabat d'inventar el moviment dels astres, en especial els quatre satèl·lits de Júpiter. A diferència del que succeïa amb l'altre gran astrònom de l'època, Johannes Kepler, Galileu pensa a tota hora com un humanista, lliure de prejudicis, a qui tot i això li agradava estar envoltat de l'alta societat, a la qual afalagava construint-li telescopis. Finalment, era un escriptor d'èxit en els àmbits de l'astronomia, la

D'esquerra a dreta, Lesket Kolakowski, Pere Abelard, Francisco Quevedo i Emile Zola

FOTOS ARXIU / GETTY

física i la matemàtica, ja que per ell el veritable saber era un saber difós. D'aquesta manera mostra als seus lectors, amb certa indiscreció, allò que desitgen conèixer; amb aquesta finalitat, l'any 1610 va publicar el llibre *El missatge de les estrelles*, sense temor a la reacció del dogma, encara que va rebre una dura recriminació per part del cardenal Bellarmino, el mateix que va enviar a la foguera Giordano Bruno. Una forma d'intimidació. Si hagués estat menys segur del seu compromís amb la veritat, Galileu no hauria continuat per aquest camí que va donar origen al seu llibre

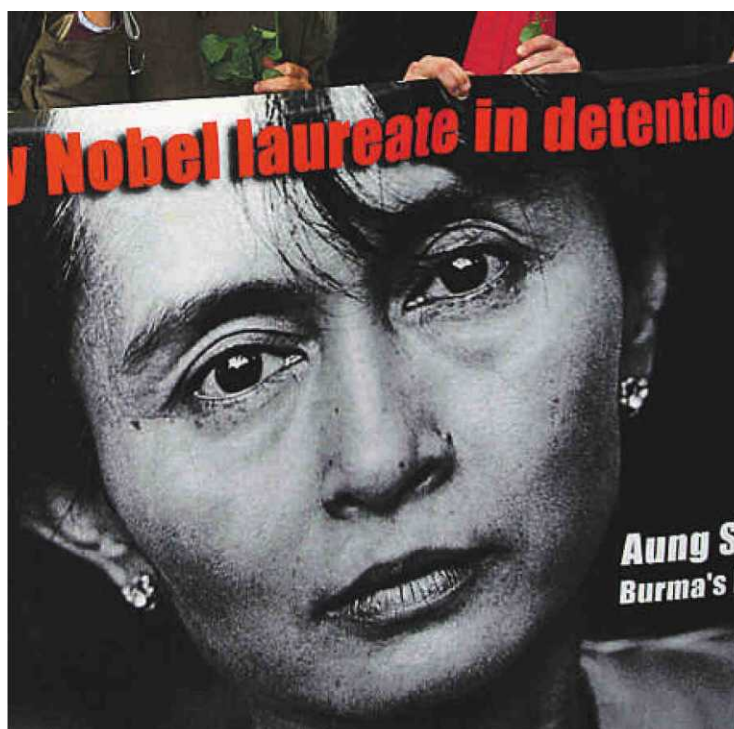
clau, *Diàleg sobre els dos grans sistemes*. Amb la seva publicació, la Inquisició es va posar en marxa. I va començar el judici, sense importar la fama de l'acusat ni l'escàndol que produiria aquell atac a la llibertat d'expressió. Galileu va ser groglerament humiliat, obligant a retractar-se de les seves idees en públic, post-trat de genolls davant els seus acusadors en el temple de Santa Maria sopra Minerva de Roma. No se'l va enviar a la foguera, sinó que se li va perdonar la vida a canvi de mantenir el silenci durant la resta dels seus dies, que va passar sota arrest domiciliari.

6 QUEVEDO. *Sacra Catòlica, real Majestad* és un encantador memorial escrit per Quevedo el 1639 que va aparèixer sota el tovalló de Felip IV. Hi descriu els cortesans com a badochs que observaven la deriva de la política del comte-duc d'Olivares a través d'una situació de privilegi, sense haver de suportar-la a les seves carns. D'aquesta manera, el dret a expressar-se lliurement passava per ser la principal virtut de l'escriptor amb consciència de les seves accions. Des d'aquesta responsabilitat no va dubtar a argumentar sobre els costos i beneficis de l'acció de govern que estaven conduint l'Imperi dels Habsburg a una situació impossible; de fet, uns anys després tindrà lloc la rebel·lió a Catalunya i Portugal. Com a resposta a les seves crítiques, Quevedo va ser conduït a una freda habitació del Convent de San Marcos de Lleó. Amb aquesta decisió, la monarquia es va acostar perillosament a la tirania. Una vegada més la forma que té la història de concebre una decisió política, assignant un significat a fets d'una altra manera imperdonables i inexplicables. Si el comte-duc va fer servir aquest procediment és perquè creia que la llibertat d'expressió refutava el poder absolut del monarca. Quevedo pensava el contrari: el seu memorial és una invitació a la clemència del rei, al deure que té de no recrear-se amb el càstig davant l'opinió contrària. La raó és senzilla: abans de l'aparició de l'Estat de dret, el límit a

Gravat que representa Galileo Galilei davant el Sant Ofici

FINE ART / HERITAGE / GETTY

Cartell amb una imatge d'Aung San Suu Kyi en una manifestació de suport a Brussel·les

ARXIU

l'arbitrarietat del poder és la possibilitat d'exercir la crítica sobre ell. En això Quevedo és un pioner: les paraules honestes i sinceritat el 1630 eren tan plenes de sentit per a ell com ho són per a nosaltres les paraules democràcia i drets humans.

7 THOMAS B. MACAULAY. El model modern de control del poder es va realitzar des d'una galeria del Parlament londinenc on se situaven els reporters dels diaris des de la dècada del 1820. Un dels més distingits va ser Thomas Babington Macaulay el qual, en qualificar-los amb expressió que va fer història, el *quart poder*, va considerar que el

dret ciutadà a la informació passava per la llibertat d'expressió. Quan el periodisme busca per a si mateix el tacte que ha de donar als fets narrats, aquest consisteix a remetre la política a una relació entre consciències ètiques lliures, a una actitud moral cap als governats. Els cronistes parlamentaris tenen per objectiu evitar que la classe política enganyi els ciutadans, insistint en el seu dret a estar informats. Com es llegeix en un editorial del *Spectator* del 1828: "Els homes que no esmorzen llegint un diari, són els poc informats". La informació és la base de la democràcia i aquesta no és possible sense llibertat d'expressió.

Al segle XXI el totalitarisme avança i els atacs a la llibertat d'expressió són a l'engròs, s'aniquila la crítica i el dissident és fins i tot assassinat

Thomas Babington Macaulay

ARXIU

8 ZOLA. Aquesta norma educativa de la democràcia es va manifestar en un escàndol que va esquitxar França, conegut com l'*affaire Dreyfus*. Va començar a París amb uns rumors trufats de calúmnies sobre el presumpte espionatge a favor dels alemanys del capità Dreyfus. La seva condició de jueu va ajudar en el crèdit que se li va donar a les xafarderies, revelant l'antisemitisme latent de la Tercera República. A continuació es va passar de les paraules als escrits, i es van agreujar les acusacions, provocant un error judicial. A l'esmentada campanya de descrèdit va replicar Zola en un polèmic article en primera pàgina del diari *Aurore*, titulat "J'accuse"; la situació del cas es va agreujar a causa que ara l'opinió pública estava dividida en dos bàndols. Dreyfus tenia partidaris entusiastes i combatius en totes les classes de la societat francesa, entre els més cultes i els membres de la intel·lectualitat, però també entre la gent senzilla, mentre que els adversaris van reclamar el mateix, la llibertat d'expressar el que pensaven de tot aquest assumpte. En definitiva, va ser un cas de veritats i mentides que va obrir una nova era.

9 LESKET KOLAKOWSKI. Al segle XX, el simple fet que existís una visió oficial, totalitària, del món, feia que qualsevol altra visió es convertís en dissidència: els qui recorden aquell segle ratifiquen que fins i tot l'erudició era sospi-

tosa. Aquest és el cas del filòsof polonès Lesket Kolakowski, autor d'*Els principals corrents del marxisme*, denunciat davant la policia per haver publicat un llibre on expressava el desig de veure el final de l'hivern polític confiant en la desaparició de la tirania del seu país. És una narració d'idees on apareixen els drames de consciència d'un home que va confiar en el marxisme com a motor d'un canvi, però que es va torçar al mig del camí. Quan un home com ell va ser acusat de lesa majestat, eren els seus col·legues, constituïts com a tribunal, els qui el condemnaven al silenci. Què fer? Sortir d'un país on només el servilisme cap al poder permetia fer una bona carrera. Quan un s'enfronta, com li va succeir a Kolakowski, al bloqueig de la llibertat d'expressió, passa que el límit de la política s'oposa a un imperatiu purament moral; per exemple el recurs a la tortura en el món contemporani.

10 AUNG SAN SUU KYI. Des del 1989, la llibertat d'expressió és concebuda com un reconeixement dels valors d'Occident lluny de la seva geografia: és l'exemplar testimoni de la dirigent birmana Aung San Suu Kyi, ferma en el seu tancament domiciliari, que va convertir la seva vida en una lluita per la dignitat, una dona cèlebre (premi Nobel de la Pau), intel·ligent i apreciada, capaç de liderar una ferria oposició a la dictadura que regeix el seu país. Aquest desafiament la va convertir en una icona de l'universalista coherent, que és el sentit que qualsevol intel·lectual dels nostres dies vol donar a la vida. Els principis ètics que sostenen la seva vida són reals, i són atractius perquè la gent els troba acceptables i, en tot cas, són els més aptes per a un món com l'actual que aposta més per una ètica pràctica que per una moral teòrica.

En suma, en els últims vint-i-cinc segles, l'atac a la llibertat d'expressió s'ha fet de forma gradual, i bàsicament en petites dosis. Avui es fa a l'engròs i de forma universal. El totalitarisme avança al segle XXI; aniquila la crítica alhora que nega els propòsits de la societat oberta. Censura el dissident, fins i tot ordena assassinar-lo. |

De Jonathan Swift a 'Charlie Hebdo'

Humor, tolerància i tabú

MAURICIO BACH

L'any 1729 Jonathan Swift va publicar un pamflet titulat *Una modesta proposició per impedir que els fills dels pobres d'Irlanda siguin una càrrega per als seus pares o per al país*. La proposta en qüestió consistia que els pobres venguessin els seus fills als rics perquè aquests se'ls mengessin i així el canibalisme permetés regular l'excessiva taxa de natalitat dels desheretats. El text, que era evidentment irònic i s'inspirava en les sàtires llatines d'autors com Horaci i Juvenal, va causar escàndol i l'autor va ser acusat de mal gust i fins i tot d'incitació a l'infanticidi. Provocant en els límits de la tolerància, l'escriptor se servia de l'humor negre per denunciar les infames condicions de vida de les classes baixes a Irlanda i la incapacitat dels polítics per afrontar un seriós problema social.

Swift donava forma a la sàtira moderna en el mateix moment i al mateix lloc –l'Anglaterra del segle XVIII– en què s'estava forjant el periodisme tal com l'entendem avui, amb capçaleres com el *Daily Current*, l'*Evening Post*, la *Weekly Review* –un dels fundadors de la qual va ser Daniel Defoe–, i l'*Examiner*, del qual el mateix Swift n'era editor. En aquella època, a França, un dels pensadors de la Il·lustració, Voltaire, enarborava la sàtira per criticar la intolerància, de la qual considerava un dels màxims exponents l'Església catòlica. Al *Diccionari filosòfic*, a l'entrada "Fanatisme", va escriure: "Avui dia entenem per fanatisme una bogeria religiosa, fosca i cruel. És una malaltia que s'adquireix com la verola. Els llibres l'encomanen menys que les assemblees i els discursos. (...) El fanatisme és a la superstició el que el deliri a la febre, el furor a la colera. Qui pren els seus somnis per realitats i les seves imaginacions per profecies, és un entusiasta; el qui sosté la seva bogeria per mitjà de l'assassinat és un fanàtic". *Charlie Hebdo* és sobretot hereva de la contracultura del 68, però si continuéssim estirant el fil, arribaríem fins a Voltaire i Swift.

L'humor ha estat present a la premsa dels seus inicis i ha estat vehicle per a la crítica dels polítics i d'altres poders, entre ells el religiós, cosa que ha provocat al llarg de la història episodis de censura i també agressions. La França here-

va de la Il·lustració ha aportat destacades publicacions en aquest terreny. Al segle XIX, *La Caricature* –entre els col·laboradors del qual hi havia Daumier i Grandville– va utilitzar l'humor contra el règim de Lluís Felip, fet que li va valer al seu director la condemna a sis mesos de presó per ultratges al rei; la seva hereva, *Le Charivari*, fundada el 1832, va haver d'enfrontar-se a la prohibició de publicar caricatures polítiques i va ser la inspiradora de la britànica *Punch*. El 1901 apareix *L'assiette au Beurre*, una revista satírica de tendència anarquista, anticlerical, antimilitarista i anticolonial –també alguna vegada antisemita– que marca un canvi substancial de to, amb un humor molt més incendiari.

D'aquella època és també el setmanari barceloní catalanista *Cu-cut!*, nascut el 1902 i a les pàgines del qual publicaven Opisso, Junceda i Apa entre d'altres. El 25 de novembre del 1905 la seva redacció i la de *La Veu de Catalunya* van ser assaltades per un centenar d'oficials de l'exèrcit indignats per una caricatura de Junceda que van considerar injuriosa. Els agressors no només no van ser detinguts i jutjats, sinó que van rebre el suport dels seus superiors i del mateix rei Alfons XIII. L'incident es va saldar

La sàtira moderna neix a l'Anglaterra del segle XVIII, al mateix temps que el periodisme tal com l'entendem avui

amb la dimissió del president del govern, Eugenio Montero Ríos, i amb l'aprovació mesos després d'una nova llei que establia que els delictes contra la pàtria o l'exèrcit serien jutjats per tribunals militars. L'oposició a aquesta llei va ser el germen de Solidaritat Catalana i el cas evidència el terratrèmol polític que pot provocar una caricatura.

Pocs anys després, el 1915, naixia a París *Le Canard Enchaîné*, setmanari satíric molt focalitzat en la denúncia d'escàndols polítics, que continua sent un referent de la premsa francesa. El 1973 va protagonitzar l'anomenat *cas dels lampistes*, que es va saldar amb la dimissió del ministre de l'Interior de l'època

Portada d'un especial de 'Le Canard Enchaîné' dedicat al primer ministre francès

quan uns policies disfressats de lampistes van ser descoberts intentant col·locar un micròfon a la redacció. En el *Canard* s'inspirava *El Be Negre*, fundat el 1931 i dirigit per Josep Maria Planas, a qui el 1936 van assassinar pistolers anarquistes, entre altres coses per haver estat director d'aquesta publicació que havia ironitzat sobre la FAI. La revista, que va patir amb freqüència la censura, no només va llançar dards contra els anarquistes, sinó també con-

'Charlie Hebdo' és hereva de la contracultura del 68, però també de les idees de Swift i Voltaire

tra els feixismes ascendents de Mussolini i Hitler.

Precisament sobre l'humor a l'Alemanya nazi s'ha traduït al castellà recentment *Heil Hitler, el cerdo está muerto*, de Rudolph Herzog, que aborda el tràgic destí de molts humoristes en el període en què Goebbels va escriure al seu diari que "aquesta vegada l'acudit polític serà extirpat de soca-rel". En el cas de la dictadura franquista, la veterana *La Codorniz*, fundada per Miguel Mihura el 1941, colava entre els seus acudits més aviat afables algunes crítiques polítiques que la van enfrontar amb la censura, amb multes, apercibiments i, ja en els anys setanta, suspensions. Va

ser en aquesta dècada quan van aparèixer a Espanya les revistes més incisives, com ara la seva hereva directa *Hermano Lobo*. Impulsada per Chumy Chúmez el 1972 i editada a Madrid, va tenir les seves topades amb la censura i un número, el 183, segrestat. Però és sobretot a Barcelona on en els últims anys del franquisme es va desenvolupar la premsa humorística més mossegadora i excusada.

No és casualitat, perquè la ciutat era llavors la capital espanyola de la contracultura i això té el seu reflex en el to de les seves revistes satíriques. Hi ha un precedent, *Mata Ratos*, sorgida el 1964 i que bàsicament combina erotisme i acudits, però que amb el temps es fa més contestatària. Tot i això, el veritable germen del nou humor corrosiu és *Barrabás*, publicació sobre futbol amb l'afegit de senyorettes lleugeres de roba i denúncies de les corrupteles de la federació. Aquí coincideixen l'editor José Ilario, que després posarà en marxa *Por Favor* i *El Jueves*, i Xavier de Echarri com a director, que després fundarà *El Pápus*.

Por Favor, nascuda el març del 1974, va atreure col·laboradors d'*Hermano Lobo* i va ser la proposta d'humor políticament compromès més clara de la transició, la qual cosa la va portar a reiterades suspensions i segrestos de diversos números. *El Pápus*, "revista satírica i neurasténica", fundada un any abans, l'octubre del 1973, practicava un humor més iconoclastic i grogler, i barrejava

Número d'El Papus' publicat després de l'atemptat ultradretà del qual va ser víctima la revista

Portada de la revista francesa 'Hara-Kiri', predecessora de 'Charlie Hebdo'

amb estètica lletgista crítica política i striptease. La iconoclastia la van pagar, a més de amb diverses suspensions, amb un atemptat amb bomba perpetrat per un grup feixista en plena transició, el 20 de setembre del 1977, en el qual va morir el conserge de l'edifici i hi va haver diversos ferits. Es precisament aquell any quan neix *El Jueves*, que al cap de pocs mesos ja tindrà un número segrestat per ofensa al Papa i que molt després patirà dues topades amb la censura a costa de la monarquia: l'any 2007 amb un número segrestat per una portada "clarament denigrant i objectivament infamant", segons la justícia, que mostrava al príncep i la seva dona fornicant; i el 2014 quan la mateixa editorial, RBA, ordena retirar una portada sobre l'abdicació del Rei, incident que se salda amb la dimissió d'alguns dels col·laboradors.

Totes aquestes capçaleres són hereves de l'emblemàtica publicació francesa *Hara-Kiri*, nascuda el 1960, amb el subtítol de "*Journal bête et méchant*" (revista cafre i maliciosa) i entre els col·laboradors de la qual hi havia els ara assassinats Wolinski i Cabu. El seu ideari era disparar –metafòricament– contra tot, amb estètica tosca i ètica àcrata. Sense dictadura pel mig, va ser prohibida en almenys dues ocasions –el 1961 i el 1966–, fins que l'ofensiu titular amb el qual van saludar la mort del general De Gaulle el 1970 es va considerar massa i va ser clausurada definitivament pel ministre de l'Interior. D'aquest tan-

Acudit de Junceda aparegut a la revista 'Cu-Cutí' que ridiculitzava les derrotes de l'exèrcit espanyol i que va provocar l'ira dels militars, alguns dels quals van assaltar la redacció barcelonina de la revista. El text que acompanya la il·lustració deia:
–¿Qué se celebra aquí que hay tanta gente?
–El Banquet de la Victòria.
–¿De la victoria? Ah, vaya, serán paisanos.

cament va sorgir com a immediata resposta *Charlie Hebdo*, amb la mateixa línia d'humor irreverent i estrident, i el nom de la qual, *Charlie*, feia precisament referència, en sarcàstic homenat-

ge, a Charles De Gaulle. Aquesta revista utilitza l'humor com a provocació en una època –els anys setanta– d'intensa exploració dels límits de la tolerància, per exemple de la violència i el sexe en

el cinema. En aquest registre desafiant es van moure també humoristes com els llegendaris *stand-up comedians* nord-americans com Lenny Bruce, que feia acudits sobre negres i jueus, utilitzava la blasfèmia i va ser arrestat en nombroses ocasions per obscenitat, i Andy Kaufman, a qui li agradava portar les bromes a l'extrem, fins al punt de convertir la seva pròpia mort per càncer de pulmó en la seva última i macabra burla.

Aquest humor que trenca els tabús també l'han practicat els Monty Python. La seva pel·lícula *La vida de Brian* va ser acusada de blasfèmia, es va prohibir d'entrada en països com Irlanda i Noruega, i allà on es va estrenar va generar protestes de grups catòlics, una cosa que aquí va succeir també amb l'obra *Teledium* d'Els Joglars.

Hereus d'aquest esperit, còmics com Ricky Gervais i Stephen Merchant es burlen amb radical incorrecció política dels clixés nacionals a la sèrie documental *An idiot abroad*, mentre que la comèdia *Four lions* de Chris Morris s'atreveix directament a parodiar un grup d'incompetents terroristes islamistes.

No hi ha límits per a l'humor? El bufó posa a prova la tolerància d'una societat i serveix d'antídoto contra els pitjors dogmatismes. Per això els totalitarismes el persegueixen. Ho va dir el poeta i dramaturg William Congreve, amic de Swift: "La tasca del còmic és presentar els vicis i bogeries de l'ésser humà". |

El procés per destituir el censor de 'L'estaca'

Albiol s'enroca per mantenir el control a Tele B

MANIOBRA Fa dimitir el seu comissari polític als mitjans públics hores abans que el faci cessar l'oposició i el contracta tot seguit amb les mateixes funcions **TEMPORAL** L'oposició ha d'esperar uns dies per acomiadar el censor de 'L'estaca'

Sara Muñoz
BADALONA

Ja és difícil endevinar fins a on està disposat a arribar l'alcalde de Badalona, el popular Xavier Garcia Albiol, en la pugna que manté amb els grups de l'oposició d'ençà que el PSC, CiU i ICV-EUiA van decidir fer ús de la majoria que sumen al ple municipal per substituir el conseller delegat de Badalona Comunicació. Ahir, després de recórrer a diverses juguesques per dilatar el procés, estava convocada la junta general de Badalona Comunicació en què els rivals d'Albiol havien de destituir Albert Fernández Saltiveri, l'home que va censurar un fragment de *L'estaca* en la clausura del Festival Filmets.

La convocatòria estava fixada a les dotze del migdia. Minuts abans, els regidors de l'oposició jugaven a endevinar si Albiol podia tenir, encara, un as amagat a la màniga. Res feia sospitar, en aquell moment, que l'alcalde ja havia contraatacat el dia d'abans, en el secret més absolut. A les portes de la sala de plens es deixaven veure tant Fernández Saltiveri com el professional que l'oposició ha pactat per substituir-lo, Josep Vinyeta.

La junta general havia de ser a porta tancada, pe-

Les frases

“L'oposició avui [ahir per al lector] està cometent una deslleialtat institucional”

Xavier Garcia Albiol
ALCALDE DE BADALONA

“És una maniobra indecent que demostra que quan el PP governa deixa l'ètica a la porta”

Ferran Falcó
REGIDOR DE CIU

“Albiol vol seguir controlant els mitjans públics i no respecta ni els acords democràtics”

Jordi Serra
REGIDOR DEL PSC

“Albiol ha fet una pirueta legal però és qüestió de dies que hi hagi nou conseller delegat”

Àlex Mañas
REGIDOR D'ICV-EUiA

rò les pressions del PSC, CiU i ICV-EUiA van fer efecte en el batlle, que va permetre l'accés a tothom que va voler (bàsicament periodistes i càrrecs de confiança). Quan s'anava a votar el canvi de representants en el consell d'administració de Badalona Comunicació (posant fi a l'actual majoria del PP i donant per finalitzada la relació de Fernández Saltiveri amb Badalona Comunicació), l'alcalde va comunicar als presents que qui ha estat el seu comissari polític a la televisió i la ràdio municipals havia presentat la dimissió la tarda d'abans. La notícia va causar un cert desconcert entre els presents, que encara no ensumaven que la gran sorpresa estava per arribar.

I és que només uns minuts més tard que Garcia Albiol aixequés la junta general de Badalona Comunicació, la regidora de Govern, Maritxu Hervàs, anunciava davant els periodistes que l'alcalde, “per evitar que la societat municipal quedés sense ningú al capdavant”, va decidir mantenir la relació laboral entre Badalona Comunicació i Fernández Saltiveri. El contracta, així doncs, com a màxim responsable dels mitjans de comunicació i li atorga tots els poders per a la gestió de la societat.

Ni piu en la junta general D'aquesta maniobra, Garcia Albiol no va dir ni piu en la junta general. Allà sí que va tornar a advertir l'oposició que, segons el

seu parer, estan cometent una il·legalitat ja que l'article 16.2 dels estatuts de Badalona Comunicació assenyalava que els consellers delegats es nomenen “a proposta de l'alcalde”. L'oposició, atès que aquesta guerra no és nova, sempre s'ha emparat en la llei que regeix les societats anònimes i que els autoritza, tal com defensen, a impulsar el canvi que miren de fer amb èxit. En qualsevol cas, ahir els rivals d'Albiol es van fer acompanyar de l'advocat Rafael Mendoza (exregidor d'ICV-EUiA a Santa Coloma de Gramenet) per assegurar-se que l'alcalde no comet cap il·legalitat.

Tothom vol anar al jutjat

L'amenaça de recórrer al jutjat, de fet, pesa sobre tots els implicats en aquesta història. L'oposició ja ha advertit que ho farà a la mínima que el PP transgredeixi la legalitat. Els populars, tal com ahir va alertar Xavier Garcia Albiol, estudien acudir a un jutjat per denunciar el procediment encetat per l'oposició. En cas que el jutge acceptés la demanda, l'alcalde tornaria a sortir victoriós ja que atuaria, temporalment, el relleu al capdavant dels mitjans públics.

Si finalment el PP renunciés a aquesta maniobra, hauria de ser qüestió

En primer terme, Fernández Saltiveri. A la mateixa fila, Vinyeta ■ QUIM PUIG

Creix la indignació a l'oposició

L'oposició no donava crèdit al que ahir s'estava vivint, tot i que dies abans, consultats per aquest diari, no descartaven que l'alcalde optés per fer un vestit a mida per a Fernández Saltiveri, si més no fins que un consell d'administració nomeni Josep Vinyeta. El socialista Jordi Serra va lamentar “la tancada en banda” de l'alcalde, a qui, segons Serra, “només importa mantenir el seu comissari polític per aconseguir que els mitjans de comunicació municipals estiguin al servei del PP”. L'exalcalde socialista va lamentar que Albiol “no sigui capaç de respectar una vota-

ció democràtica com la que hem fet a la junta general”.

Des de les files de CiU, Ferran Falcó va qualificar d’“indecent” la maniobra d'Albiol, que “demostra que quan el PP entra en un govern deixa l'ètica a la porta”. Falcó es va mostrar convençut que la primera decisió que prendrà el nou consell d'administració serà l'acomiadament definitiu de Fernández Saltiveri.

Finalment, el regidor d'ICV-EUiA, Àlex Mañas, va recordar que aquest afer gira a l'entorn de la llibertat d'expressió i la independència dels periodistes, “que haurien de prevaler sempre”.

L'APUNT

La gran derrota
d'Albiol

Sara Muñoz

D'aquí a molts anys, quan es parli de la història dels mitjans municipals de Badalona, l'afar del relleu del conseller delegat ocuparà un espai molt minúscul. D'aquests tres mesos se'n pot i s'ha de fer una lectura en clau política, que va molt més enllà de qui dirigeix la tele i la ràdio. Les maniobres d'Albiol l'han aïllat respecte a tots els seus rivals i l'alcalde ha aconseguit, a

banda d'emprenyar-los, que l'oposició comprovi que poden treballar plegats i sense fissures. Segurament l'alcalde ha aconseguit que, per primer cop, el PSC, CiU i ICV-EUiA deixin al marge les renyines del passat. Aquesta serà, sens dubte, la seva gran derrota, més enllà de mantenir el seu home deu dies o tres mesos.

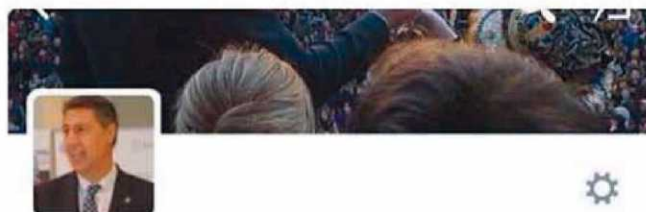
Et bloquejo, no et bloquejo...

ACCIÓ • Garcia Albiol nega la comunicació per Twitter tant a ciutadans com a entitats que són crítics amb ell **MOTIU** • El PP manté que el batlle només bloqueja els que l'insulten, però diversos exemples desmunten l'argument

AMPA Lola AngladaBDN @A... 8/1/15

Intrigats pels motius d'estar inclosos a llarga llista d'persones i entitats bloquejades x @AlbiolAlcalde_ #Badalona

El Twitter de l'AMPA del Lola Anglada, mostrant la seva incomprensió en ser bloquejats per l'alcalde ■ S.M.

Sara Muñoz
BADALONA

Com si es tractés de desfullar una margarida, l'alcalde de Badalona sembla que té una autèntica afició a bloquejar seguidors a la seva pàgina de Twitter (@AlbiolAlcalde_). Persones properes al batlle asseguren que Xavier Garcia Albiol només es mostra intolerant davant l'insult, "mai davant la crítica", però és ben cert que entre els censurats hi ha persones que mantenen que no han transpassat la línia de la crítica. És el cas de l'exregidor del PSC i actual líder d'Avançem a la ciutat, Josep Duran; de la diputada socialista Txell Cabezon; del president d'ERC a Badalona, Miquel Estruch, o d'un membre del consell ciutadà de Podem, Javi López.

"Em va bloquejar quan vaig piular, arran d'una concentració de les dones que netegen els edificis municipals, que havia omplert la plaça de dones, que protestaven això sí, però

plena al cap i a la fi", explica López. La seva mare també és persona *non grata* per a l'alcalde. La té bloquejada per haver-li "retret que mentia quan afirmava que no volia acomiadar ningú de l'empresa de neteja". I a la parella de López la va bloquejar, segons aquest, per haver comentat a Albiol, per Twitter, que li semblava molt malament que repulés comentaris amb faltes d'ortografia, malgrat que fossin de felicitació.

No només hi ha comptes de persones a títol individual que han estat bloquejats. Albiol també ha bloquejat el compte del PSC, el de X Guanyar Badalona, la CUP, la plataforma Can Ruti Diu Prou, Llefianet, Badalona Indignada, l'Àgora... i fins i tot l'AMPA del Lola Anglada, que el 8 de gener mostrava la seva sorpresa a través de les xarxes socials -vegeu la imatge-. La plataforma Can Ruti Diu Prou apareix a la llista negra d'Albiol "per haver dit, després que el PP tapiés uns pisos buits, si era millor gent sense casa o casa sense gent". També consten en la

llista l'assessor del grup municipal del PSC, Joan Carles Lacruz; un membre de la direcció local socialista, Christian Carneado, i una llarga llista d'activistes socials, alguns dels quals, és cert, la paraula més maca que dediquen a Albiol és "fatxa". Hi ha qui va ser bloquejat per haver criticat les oposicions de la Guàrdia Urbana o qui ho va ser per haver repulat una piulada de CiU en què es denunciava la mala praxi de l'alcalde.

Mentre que Albiol sembla que té la pell molt fina amb les crítiques, al seu mur de Facebook és fàcil localitzar comentaris de caràcter racista, del tipus "que se'n vagin a resar al seu putó poble aquesta colla de moros de mer..." o "per què hem d'aguantar tanta escòria". O missatges en què s'insta a cremar les mesquites. Fonts del PP asseguren que es miren d'esborrar tots els comentaris xenòfobs però que és tanta la gent que escriu al Facebook que "és impossible que no es colin coses". De fet, aquí també és senzill trobar gent que insulta Albiol. ■

de dies que l'oposició fes el pas per nomenar el nou conseller delegat de Badalona. Comunicació. Ahir els tres grups, que en aquest afer s'han mantingut com un bloc compacte, van instar Garcia Albiol a convocar, després de la junta general, el consell d'administració de Badalona Comunicació, l'òrgan on, des d'ahir, el PSC, CiU i ICV-EUiA tenen majoria. És d'aquest organisme d'on ha de sortir el nou conseller delegat de l'empresa municipal, per això entre els nous membres ja hi ha la figura de Josep Vinyeta.

Poca fe devia tenir l'oposició en el fet que Garcia Albiol accedís a la seva

súplica. Mentre transcorria la junta general, una persona pròxima a uns dels tres grups (no es va revelar el nom) ja s'esperava al registre de l'Ajuntament per entrar una petició, firmada minuts abans. L'alcalde, segons fixa la llei, disposa ara de deu dies hàbils per convocar el consell d'administració en què es nomenarà Josep Vinyeta màxim responsable de Badalona Comunicació i, de passada, s'aprofitarà per rescindir el contracte a Albert Fernández Saltiveri. Això és el que diu el guió que ja està escrit. Tractant-se d'Albiol, no es pot descartar cap nova sorpresa fins al darrer moment. ■

Telefónica y las apuestas por Sky, TalkTalk y Three

Las telecos analizan alianzas o acuerdos de canje de títulos

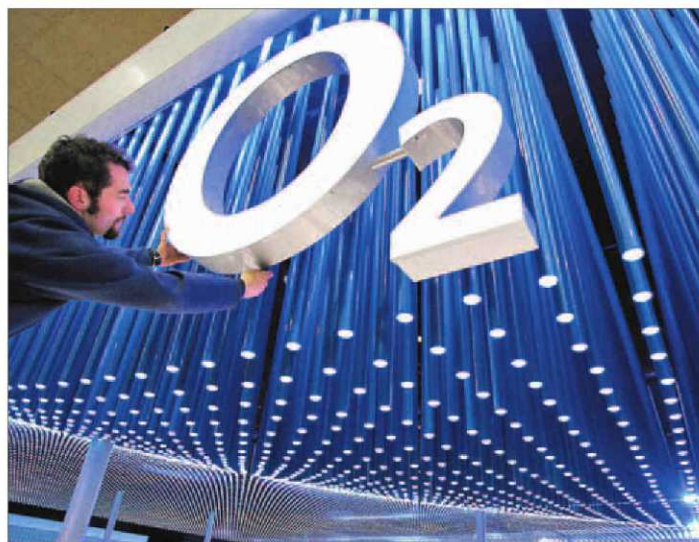
SANTIAGO MILLÁN *Madrid*

El mercado británico de las telecos ruge. Todos hablan con todos. De momento, Telefónica ha recibido muestras de interés para su filial O2 de compañías como Hutchison Whampoa, matriz de Three (rival de O2 en el negocio móvil), Sky y TalkTalk. Unos movimientos con los que estas compañías tratarían de hacer frente a BT, que está negociando el cierre de la compra de EE, primera empresa de móviles del Reino Unido, controlada por Deutsche Telekom y Orange. Todos temen una ofensiva de ofertas convergentes fijo-móvil por parte de BT.

A partir de aquí, comienzan las quinielas en el sector. Una de las opciones que se maneja es la venta de O2, cuya valoración rondaría los 12.000 millones de euros. De ser en efectivo, por ejemplo a Hutchison Whampoa, Telefónica saldría de Reino Unido, si bien captaría una cantidad de dinero que le permitiría reducir la deuda hasta el entorno de los 32.000 millones de euros con un apalancamiento de 2,1 veces. Al cierre del tercer trimestre, su deuda era de 42.861 millones con un ratio de deuda neta frente a Ebitda de 2,54 veces.

No obstante, Telefónica podría llegar a un acuerdo con Hutchison que incluyera dinero en efectivo y acciones. Un escenario que se planteó en la negociación en diciembre pasado con BT, que finalmente optó por el acuerdo con EE. De hecho, el mercado manejó la opción de que el grupo español pasase a tener un 20% del capital de BT, lo que le habría convertido en el primer accionista.

Otra opción sería un acuerdo con TalkTalk, que en la actualidad tiene en torno a un 18% del mercado de banda ancha británico. Entre las dis-

Logotipo de O2. REUTERS

tintas alternativas sobre la mesa figurarían una alianza para comercializar ofertas convergentes fijo-móvil conjuntas, o incluso un acuerdo de integración entre TalkTalk y O2. Este escenario sería fa-

LA CIFRA

4.067

millones de euros es la actual capitalización bursátil de la operadora de telecomunicaciones británica TalkTalk.

vorable para la operadora española que, en caso de un acuerdo con canje de acciones, pasaría a ser el principal accionista de la nueva compañía, por delante del principal accionista de la firma británica, Charles Dunstone, que posee un 30% del capital. Y es que frente a la citada va-

loración de 12.000 millones de euros de O2, TalkTalk tiene una capitalización bursátil cercana a 3.100 millones de libras (unos 4.067 millones de euros).

De igual forma, también está abierta la opción de Sky. En este caso, parece complicada una oferta para comprar O2, puesto que la compañía británica ha disparado su deuda en los últimos tiempos (su apalancamiento es de 3,5 veces) con sus adquisiciones en Alemania e Italia.

Alianzas

Sky y O2 podrían buscar una alianza para comercializar ofertas convergentes de fijo, móvil y televisión, gracias a la fuerza en este último segmento del grupo británico. Sky, que en 2013 compró el negocio de banda ancha fija de la propia O2, necesita fortalecer su flexibilidad financiera de cara a afrontar la compra de los derechos televisivos de la Premier League de fútbol.

Otra alternativa pasaría por un acuerdo de integración de Sky con O2. De realizarse a través de un canje de acciones, sin incluir dinero en efectivo por parte del grupo británico, Telefónica pasaría a ser el primer accionista de una hipotética operadora nacida de la fusión. Sky, que capitaliza en la actualidad cerca de 16.000 millones de libras (unos 21.000 millones de euros), tiene como primer accionista a BSkyB, el holding de Rupert Murdoch, que posee un 39% del capital.

Cualquiera de estas opciones obligaría a Vodafone a moverse con celeridad. Ahora bien, también la teleco británica podría adelantarse a sus rivales. A finales de 2014, en el mercado se especuló con una fusión entre Vodafone y Liberty Global, propietaria en Reino Unido de Virgin Media, lo que habría supuesto un gigante con gran presencia en el móvil y la banda ancha fija. Un escenario, en cualquier caso, que no está cerrado.

Las Bolsas, pendientes de las operadoras

Los inversores siguen muy pendientes de las operadoras presentes en el mercado británico de las telecos. Así, Telefónica subió un 1,6% en la sesión de ayer tras avanzar un 2,34% en la jornada del lunes. Las acciones de la operadora española, que cerraron la sesión con un precio de 12,42 euros, acumulan una subida del 4,2% desde principios de año. En este momento, la capitalización bursátil de Telefónica

ronda los 57.850 millones de euros.

TalkTalk, a su vez, registró durante la sesión de ayer una subida del 3,11%, hasta 325 peniques, convirtiéndose en uno de los mejores valores de la Bolsa de Londres. La compañía, que está cerca del precio máximo del último año (334 peniques, registrado el pasado 1 de julio), acumula una revalorización cercana al 7% desde el comienzo del año.

Algunos analistas le atribuyen un fuerte potencial de crecimiento. Por ejemplo, Goldman Sachs mantiene un precio objetivo para las acciones de TalkTalk de 520 peniques, por 370 peniques de JP Morgan, y 361 peniques de la firma New Street Research.

Por su parte, Sky cedió un leve 0,22%, si bien sube un 3% desde principios de año. Las acciones de la compañía también están a

un paso de su precio máximo de las últimas 52 semanas.

Con estas evoluciones, parece que los inversores están apostando por una aceleración del proceso de consolidación en el sector de las telecomunicaciones en Reino Unido. Una tendencia que empezó a marcarse con el acuerdo entre BT y EE, participada por Deutsche Telekom y Orange, a finales de 2014.

Murdoch renuncia a les icòniques models en 'topless' al 'The Sun'

El tabloide es resisteix a oficialitzar la decisió i vol mantenir-les a internet

ÀLEX GUTIÉRREZ
BARCELONA

The Sun tira la tovallola. O més aviat la recull, però per deixar-la pudorosament sobre els pits de les models que, des de fa 44 anys, han anat apareixent seminues a la seva pàgina 3. Ahir el diari *The Times* informava que, a partir d'ara, ja no es publicaran fotografies de noies en *topless*. *The Sun* assegura que encara és "una especulació" i que "la decisió no està presa". Però que fos el *Times* qui n'informés – propietat de Rupert Murdoch, que és alhora editor del *The Sun* – fa pensar que la decisió és ferma.

El magnat australià ja va admetre l'any passat que la tradició estava "passada de moda". Ho feia, però, després d'una intensa campanya de crítica al tabloide, que, amb 2,2 milions d'exemplars cada dia, és el més venut del Regne Unit. Una plataforma a internet va recollir 217.000 signatures que demanaven al diari la fi de les models ensenyant els pits. Però una enquesta de la plataforma Yougov explicava que el 61% dels participants havien votat a favor de mantenir les fotos de models en *topless*. El debat es va convertir en una qüestió nacional, fins al punt que fins i tot el portaveu de David Cameron, en una compareixença en la qual li van demanar el parer del primer ministre sobre el tema, va haver d'esquivar la polèmica dient que "les decisions editorials eren per als editors". A la més conservadora Irlanda *The Sun* ja havia renunciat el 2013 a la inclusió de models semidespullades.

Tot i que el diari es resisteixi a admetre el canvi de política, ja dona símptomes d'acatar la decisió. Ahir a la Pàgina 3 hi apareixia un missatge que convidava els lectors a mirar l'edició online per veure fotografies en *topless* de la model que apareixia (tapada) a l'edició impresa. Això suggereix que la nuesa no ha desaparegut, sinó que senzillament s'ha mudat del paper fins al món digital.

Malgrat les incerteses, ahir diverses fonts feministes es felicitaven per la notícia. L'actriu Lucy-Anne Holmes, promotora de la campanya No More Page 3 [No Més Pàgina 3], mostrava les seves reserves: "*The Sun* no ha decidit de

sobte que les dones diuen, fan i pensen coses interessants i increïbles. El diari encara diu, bàsicament, que les dones compleixen una funció decorativa, però almenys és un pas en la direcció adequada".

En els últims temps el diari havia intentat salvar la Pàgina 3 adherint-la a diverses causes. Així, els dimarts convidava les lectores a palpar-se els pits, com a mesura preventiva del càncer de mama. Durant el novembre, per espolsar-se les acusacions de masclisme, era un futbolista mascle, en *shorts*, qui guarnia la Pàgina 3, al costat d'un missatge que encoratjava els lectors a sotmetre's a un test de detecció de càncer de testicles.

01. La diputada Caroline Lucas protesta contra la Pàgina 3.

02. El *Sun* va provar de salvar la pàgina adherint-la a la detecció del càncer.

03. Stephanie Rahn, primera model nua, el 1970.

Però els esforços per apaivagar la polèmica van topar amb nous focus incendiàris, com ara quan el diari va muntar un concurs que tenia com a premi una cita amb Jodie Marsh, una de les protagonistes de la Pàgina 3. Al seu compte de Twitter, la model es va defensar de les crítiques: "Em va encantar sortir a la Pàgina 3 i van ser uns bons diners. Em vaig sentir empoderada i clarament estava en control de la situació. Dir a les noies que no haurien de sortir a la Pàgina 3 no és ser feminista. Les dones haurien de poder fer el que volguessin". La cantant Samantha Fox i la model Katie Price són algunes de les *celebrities* que van veure la seva carrera impulsada per la pàgina de la discòrdia. —

Delegados de Canal 9 aún cobran pluses 14 meses después del cierre

Miembros del comité todavía perciben extras por ser coeditores o jefes de Promoción

A. C.
VALENCIA

Dos delegados sindicales de Radio Televisión Valenciana (RTVV) continúan cobrando pluses en sus nóminas catorce meses después del cese de las emisiones. De hecho, la empresa pública (inmersa en pleno proceso de liquidación) mantiene la misma cifra de representantes de los trabajadores que antes del cese de las emisiones (una treintena de personas entre miembros del comité de empresa y delegados sindicales) pese a que la plantilla ha pasado de 1.800 a apenas 110 empleados, de los cuales ochenta se dedican a las tareas de liquidación de la mercantil.

Algunos trabajadores, como el ex-presentador de la cadena Frederic Ferri, todavía cobran un plus en su sueldo, en su caso como coeditor del informativo 9/24, a pesar de que la televisión valenciana dejó de emitir el 29 de noviembre de 2013. El propio Ferri, que es delegado del sindicato CSI-F, dio la noticia del cierre en un programa en directo.

Ferri ha sido durante estos catorce meses uno de los rostros de Canal 9 más críticos con la decisión del presidente de la Generalitat, Alberto Fabra, de cerrar la televisión y la radio pública tras la sentencia del Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana que declaró nulo el Expediente de Regulación de Empleo (ERE)

Frederic Ferri, con corbata, en una emisión de Canal 9

ROBER SOLSONA

ejecutado por la empresa pública. En aquel momento, Fabra justificó la decisión de cerrar RTVV por la imposibilidad de asumir el coste que suponía readmitir a los trabajadores. Sin embargo, algunos de los que todavía permanecen continúan percibiendo pluses.

En su perfil de Twitter, Frederic Ferri se presenta como periodista y miembro del comité de empresa de RTVV por el sindicato CSI-F. Además, en su cuenta explica que en la actualidad desempeña tareas de «colaborador en los informativos de TeVe4» (una televisión local de Valencia y Castellón). Ferri esgrime que se «moja contra los corruptos».

Los datos sobre el número de trabajadores que siguen dados de alta en RTVV y el organigrama interno se incluyen en una respuesta parlamentaria a preguntas del portavoz de Compromís en las Cortes Valencianas, En-

ric Morera. La pregunta fue registrada el pasado mes de octubre.

Entre 180 y 200 euros

En la respuesta, entregada al síndico de la coalición el pasado 18 de diciembre, y a cuyo contenido ha tenido acceso ABC, se ofrecen datos al cierre del 1 de septiembre, pero las fuentes consultadas por este periódico confirmaron que el miembro del comité de empresa percibió el plus en su nómina de diciembre.

Además de Ferri, que ha tratado de entrar en política a través de Ciudadanos, hay otro trabajador, en este caso un miembro del comité de empresa, que percibe un plus en su nómina por su condición de jefe de Promoción y Producto.

De acuerdo con el convenio colectivo de RTVV, los pluses para periodistas con cargo oscilan entre 180 y doscientos euros mensuales en catorce pagas.

CIERRE
Canal 9 dejó de emitir el 29 de noviembre de 2013 y está en fase de liquidación

JAVIER CANSADO Copresenta 'Ilustres ignorantes' (C+, 20.25)

«És molt estrany que ens hagin donat l'Ondas»

JUAN CARLOS ROSADO
MADRID

—**¿Tan malament està la tele perquè li hagin donat un Ondas a un programa tan esbojarrat com el seu?**

—El que crec és que no tenim competència, sincerament. Els que tenen una mica d'edat, com Buenafuente, ja tenen premis. Però sí, és molt estrany que ens premiïn perquè és un xou esbojarrat i irreverent, amb un llenguatge estrany. Encara que ens suposa un reconeixement.

—**¿Què és Ilustres ignorantes?**

—És una tertúlia com n'hi ha centenars, però en lloc de parlar de política i estar enfadats el que fem és buscar el costat humorístic de tot. No és una tertúlia d'actualitat, ja que tractem temes més oberts, però intenta ser divertida. Si surt alguna cosa humorística de riallada, doncs bé. I si no, doncs amb el somriure ens val.

—**També li han donat l'Ondas a Serrat. ¿Això els dona més prestigi a vostès o suposa més aviat un desprestigi per al cantant català?**

—Nosaltres estem molt orgullosos del que fem, que és tan digne com altres espectacles. El problema és que l'humor és una cosa menor. En el subconscient col·lectiu existeix la idea que l'humorista és un ésser que té gràcia i fa riure. I això no és així. La tasca de l'humorista és la més difícil i la més excelsa. Crec que és més important un humorista que un cantant. Admiro Serrat, de fet, vam tornar junts en tren i vam estar xerrant. M'encanta que el premiïn, però no em sembla un descrèdit que ens el donin també a nosaltres.

—**Era broma i s'ha posat seriós...**

—Ja ho sé, però és que és així. Es desdenya l'humor com una cosa menor. Es nega la part intel·lectual i creativa del humorista, que és una feina desagradosa, fosca i antipàtica.

—**¿Serrat li va dir si els veia?**

—Sí, ens va dir que li agradava molt. El vaig convidar al programa i va deixar oberta la porta. També és fan de Faemino i ens ha vist molt als dos.

—**¿Quin títol de cançó de Serrat definiria millor l'esperit d'Ilustres ignorantes? ¿Esos locos bajitos?**

—Crec que la cançó que té una comicitat semblant a la nostra és *Qué bonito es Badalona*. És aquesta contradicció que es produeix perquè Badalona pot ser de tot, menys bonica. *Esos locos bajitos* també s'hi ajustaria. I també la de *No hago otra cosa que pensar en ti*, que està mirant el sostre i com que no se li acut res... Igual que nosaltres

«Crec que és més important un humorista que un cantant, encara que admiro gent com Serrat»

quan vam començar a dir tonteries. Serrat no és un artista que inclogui l'humor a les seves cançons, però sí que té una espècie de distanciament molt interessant.

—**Tenia apuntats uns altres títols precisament per si no se li n'acudia cap: Una de piratas, Cada loco con su tema, Fiesta, Vagabundear...**

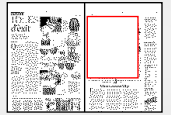
—Sí, sí, totes ens lliguen prou bé. Aca-bo de descobrir que Serrat té més similituds amb el nostre programa del que jo em pensava. M'agrada molt el que ha fet vostè.

—**¿El seu programa seria impensable en una tele en obert?**

—Produït i realitzat així seria impensable, perquè la realització és absolutament clàssica. És un programa llibèrrim en què pots dir el que et doni la gana. Parles el que vulguis i amb el llenguatge més proçaç que se t'acut.

—**¿Falten programes d'humor ara mateix a la televisió?**

—L'humor s'ha decantat cap al monòleg i aquest té poca cabuda a la tele, que requereix més la narració i l'esquetx. El resultat és que l'humor no està a la tele, sinó als bars, teatres i circuits còmics. =

La CE estudia imposar a Google una taxa conjunta

La Comissió decidirà al maig si aplica un impost al cercador per mostrar en els seus resultats material amb drets d'autor

FRANCESC BRACERO
Barcelona

La Comissió Europea estudia decidir sobre si Google i altres cercadors d'internet han de pagar empreses com les periòdiques per mostrar en les seves cerques continguts subjectes a drets d'autor. El comissari europeu d'Economia Digital i Societat, Günther Oettinger, va apuntar ahir en sengles entrevistes amb dos mitjans nord-americans d'orientació econòmica, *The Wall Street Journal* i Bloomberg, que la CE podria imposar el maig vinent una única taxa a Google per a tot Europa. La decisió encara no està presa.

En la informació de *The Wall Street Journal* se cita que Oettinger considera que Europa és en aquests moments "un perdedor" davant d'empreses de tecnologies de la informació. "Preguntat sobre si Google podria ser gravat amb un impost per mostrar material amb drets d'autor, va dir que sí", assenyala el rotatiu novaïorquès.

El canvi de paradigma que podria suposar l'orientació del comissari Oettinger és que el mercat europeu en matèria digital sigui un de sol, i no 28 petits mercats fragmentats. El membre de la Comissió considera que l'actual falta de posició conjunta "no és bona per a la inversió, ni per a les noves empreses,

TONY AVELAR / BLOOMBERG

Empleats de Google es dirigeixen a l'entrada de la companyia a Mountain View (Califòrnia)

ni per al desenvolupament de llocs de treball, ni és bona per als usuaris".

Oettinger considera sobre les empreses tecnològiques –en un clar missatge a les nord-americanes– que "si estan operant

L'Executiu comunitari vol que la Unió Europea es vegi com un sol mercat digital, i no 28

al nostre mercat europeu, tenim instruments per garantir que actuen sobre les bases de les nostres pròpies regles".

El pla del comissari és crear una normativa sobre drets d'au-

tor que sigui vàlida per al segle XXI, i no com ara, que cada país aplica les seves.

Els intents d'imposar taxes a Google per mostrar continguts dels diaris en les seves cerques han rebut respostes individuals del cercador en països com Alemanya, França o Espanya, primer país en el qual va tancar el seu servei Google News.

Si Europa imposa una solució conjunta a la protecció dels drets d'autor dels editors de diaris, Google tindrà més complicada una resposta com la que va aplicar a Espanya en tancar un dels seus serveis.

La qüestió serà discutida pels països membres en les properes setmanes. El comissari responsable de l'àrea digital espera que es prengui alguna decisió abans de l'estiu.

Oettinger es va pronunciar a favor d'un "equilibri just" per a totes les parts. "El que necessitem –va explicar– és una redacció clara, unes obligacions clares i unes normes clares per a tots els que utilitzen internet". El comissari es va mostrar segur que durant la discussió s'obtidran compromisos justos per a totes les parts.

Entre les principals preocupacions del comissari, que té al davant un mandat fins al 2019, hi ha la de la protecció de dades dels usuaris dels serveis de les companyies que operen a internet.

El comissari també es va pronunciar sobre el fet que Apple, Google i Facebook oferiran serveis per a l'automòbil i com afectarà això els fabricants europeus.●

SGAE, con la música a otra parte

Podría aprobar el lunes un nuevo reparto de los derechos musicales en televisión a favor de las multinacionales y en detrimento de los autores independientes españoles

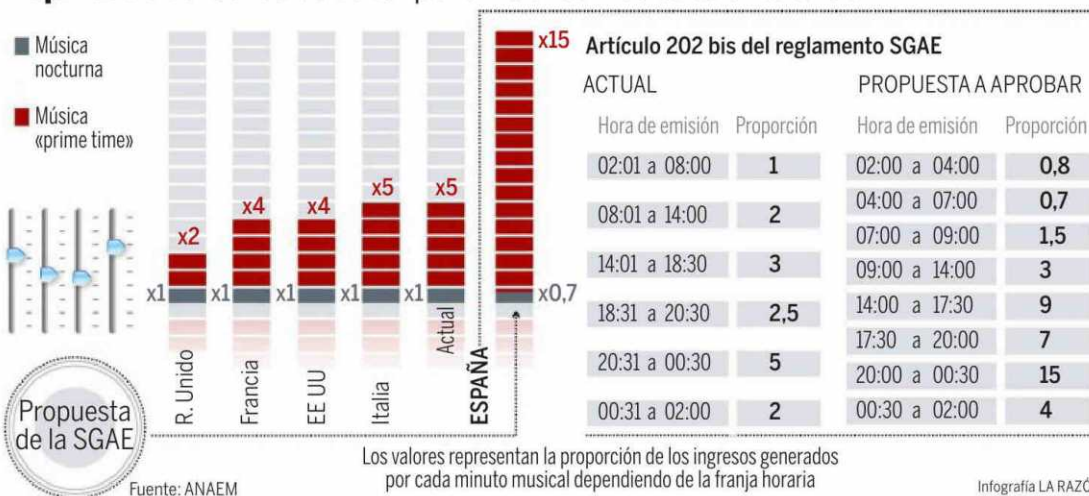
G. Granda

MADRID- Queda menos de una semana para que la Sociedad General de Autores (SGAE) se reúna en asamblea y tome una decisión que podría modificar el panorama televisivo. Someterá a votación una modificación en el reparto de los derechos de autor en televisión, lo que supondría un cambio radical de la actual situación y dejaría desprotegidos al repertorio español y a sus autores. En la actualidad, el minuto de «prime time» vale cinco veces más que el de las madrugadas y la SGAE propone que la relación pase a ser de 15 a 1. «Fue a partir de la presidencia de Reixa cuando se abordó el asunto de una manera más brusca», explica a este diario Nuria Rodríguez, presidenta de la Asociación Nacional de Autores y Editores Musicales (Anaem). «Así, de 21 euros de derechos musicales generados en televisión, con el nuevo reparto 20 irían a manos de las multinacionales y sólo uno quedaría para la producción independiente», aclara.

Un fraude sin solucionar

En marzo de 2013, Reixa publicó un polémico comunicado desde presidencia de la sociedad acusando a una parte de la industria de querer lucrarse con los derechos de ciertos temas musicales emitidos en franjas de programación minoritarias. «He mantenido reuniones con los presidentes que ha tenido la SGAE en este tiempo y lo que denuncian es que ha habido abusos: gente que ha ingresado en sus cuentas unas cantidades ingentes de dinero y, además, de una manera que deja mucho que desear éticamente hablando», explica

Reparto de derechos de autor por emisiones musicales en televisión

Rodríguez. La presidencia de Anaem siempre estuvo de acuerdo en que la SGAE «debe estar para vigilar irregularidades y establecer un control», pero con respecto al cambio en el reparto de derechos musicales generados en televisión «se han vertido declaraciones que van contra la reputación de todos los autores y el colectivo en general y se ha utilizado de excusa esta cuestión del fraude sin solucionar. Las multinacionales han querido retocar lo que se paga en la madrugada porque, debido a la mala situación económica, pretenden sacar ingresos de alguna parte», propuesta incomprensible sin precedentes ni en Europa ni en EE UU.

Anaem también dice sentirse engañada porque «las multinacionales han dejado que la propuesta avance y a pesar de que suponíamos que todas las partes implicadas íbamos a estar presentes si se modificaba algo y se intentaría consensuar, al final nada».

Más de mil puestos de trabajo

Aparte de los casos que denuncia la SGAE relacionados con piezas clásicas, en el mundo de la creación de música para televisión existen nombres importantes como el del compositor y productor Mika Selander, el cantante Juan Zelada y profesionales como Tino di Geraldo, Pablo Cebrián, Gonzalo Benavides, el director musical Gabriel Sarlo y el mismísimo Julio Iglesias Jr. Más de mil autores a los que hay que sumar los puestos de trabajo indirectos que genera esta industria.

El problema es que ese cambio afecta a toda la industria. Las televisiones crearon sus sociedades editoras para gestionar sus derechos musicales, lo que es legítimo, y un cambio tan drástico en el porcentaje por franjas podría provocar, según Rodríguez, «que las cadenas opten por programar otras cosas que no sean espacios musicales», con una merma de los ingresos de estos autores. Por tanto, la modificación de la SGAE, según Anaem, «ataca frontalmente a cientos de creadores que encuentran una oportunidad en las madrugadas con música menos comercial. Quieren nutrirse de ingresos pertenecientes a negocios que no les corresponden». Desde la asociación desean «que no se apruebe la nueva medida porque la junta de ahora está actuando de una manera que no le corresponde: no está escuchando a los socios que están viviendo de esto».

Telefónica suma Sky a las negociaciones para la venta de O2

TAMBIÉN CONVERSA CON HUTCHISON/ La operadora amplía sus contactos para buscar una salida a su filial británica.

A.Polo/J. Montalvo.

Londres/Madrid

Sky, el grupo de televisión de pago, mantiene conversaciones con Telefónica para crear una gran alianza o adquirir su filial de móviles O2, un movimiento que da una nueva vuelta de tuerca al complejo mercado de las telecomunicaciones en Reino Unido.

Las negociaciones, según informa *Financial Times*, tienen lugar mientras British Telecom espera las autorizaciones para cerrar la compra del operador de móviles EE, líder del mercado británico. BT dijo en diciembre que desembolsará 12.500 millones de libras (16.300 millones de euros) por la filial de Orange y Deutsche Telekom, tras descartar la compra de O2.

Sky y Telefónica mantienen conversaciones desde finales de 2014. Estos contactos tienen lugar a la vez que el operador español negocia con el grupo Hutchison Whampoa, de Hong Kong, con la idea de unir sus dos filiales británicas, lo que indica la tensión que vive el sector británico en estos momentos.

Las compañías que compiten en Reino Unido, un mercado con cuatro operadores de móvil y cuatro de fijo, no integrados, quieren tomar posiciones ante la próxima llegada de las ofertas convergentes. Hutchison es propietario de Three, el cuarto mayor operador de móviles en Reino Unido, y estuvo dispuesto a comprar O2 por 9.000 millones de libras antes de Navidad, según la prensa británica.

Todos con todos

Fuentes consultadas por *Financial Times* aseguran que aquellas negociaciones no prosperaron, aunque los contactos siguen en marcha. Algunos analistas apuntan que la filial del grupo español podría valer hasta 10.800 millones de libras (14.000 millones de euros).

Un problema para la posible alianza entre Sky y Telefónica sería la deuda de la compañía de televisión de pago, que se sitúa en niveles de tres veces su ebitda debido a su agresiva expansión europea. En los últimos años, Sky ha in-

César Alierta, presidente de Telefónica.

Rupert Murdoch, propietario de Sky.

vertido 7.000 millones de libras para consolidar su posición en Europa.

De hecho, algunos analistas sugieren que la operación con Sky tendría más sentido si fuera una alianza que permitiese ofrecer a los clientes un paquete completo que incluyera el móvil de O2, televisión de pago, banda ancha y línea fija de teléfono.

El proceso refleja la tensión que vive el sector de las telecomunicaciones en Reino Unido

Algunos analistas aseguran que otra posible salida para Telefónica sería unirse a TalkTalk

Al margen de estas operaciones, otros analistas aseguran que una posible salida para Telefónica sería unirse a TalkTalk, un pequeño operador de móvil y banca ancha, que no crearía problemas de competencia. Otros, sin embargo, siguen manteniendo que la mejor alternativa para el grupo español es vender su filial británica y enfocarse en otros mercados, como el latinoamericano.

Telefónica ha redoblado su apuesta por Brasil con la compra de GVT y negocia una alianza con Claro y Oi para adquirir su rival TIM, propiedad de Telecom Italia. Brasil es el mayor mercado para Telefónica tras España. Telefónica subió ayer en Bolsa un 1,60%, hasta 12,42 euros.

Página 13 / Perfil de Li Ka-shing, dueño de Hutchison Whampoa

Secuoya gana a Mediapro la gestión de la TV de Murcia

PRIMERA PRIVATIZACIÓN AUTONÓMICA/ El grupo catalán, que presentó la mejor oferta económica, impugnará el concurso, que otorga a su rival más puntuación técnica.

J. Montalvo, Madrid

La primera privatización de una televisión pública en España puede terminar en los tribunales. Mediapro anunció ayer que impugnará el concurso para la adjudicación de la externalización de la televisión autonómica de Murcia, 7RM, durante los tres próximos años, tras hacerse público que uno de sus rivales en la puja, Secuoya, ha obtenido la mejor puntuación en los apartados técnicos. Esto la convierte en virtual vencedor.

Secuoya, que produce ya desde hace más de un año los informativos de 7RM, ha obtenido 43,7 puntos sobre 49 posibles en el apartado técnico, mientras que Mediapro ha quedado en cuarto lugar de los cinco contendientes, con 17,5 puntos, por detrás de GTM, constituida por socios locales, y de Videoreport, del grupo Tres60.

En el apartado económico, Mediapro ha ofrecido el mayor descuento sobre los 30 millones de presupuesto planteados por el Gobierno murciano, con una oferta de 24 millones de euros, frente a los 26,7 millones que plantea en su propuesta Secuoya. En el conjunto de la propuesta, la oferta económica tiene menor peso que los criterios técnicos.

La puntuación en los apartados técnicos convierte a Secuoya en el virtual adjudicatario

Alberto Garre, presidente del Gobierno de Murcia.

La viabilidad y sostenibilidad de la oferta y las instalaciones y equipamientos ofrecidas son los apartados más importantes en la parte técnica del concurso. Es aquí donde Secuoya logra poner tierra de por medio en puntuación frente a sus rivales, lo que convierte a la productora en virtual adjudicataria del contrato de externalización de 7RM.

Impugnación

Mediapro impugnará el concurso si gana Secuoya, ya que además de presentar la oferta más barata, "tiene una demostrada experiencia, con programas de éxito en prácticamente todas las cadenas de ámbito estatal y autonómico, así como para cadenas de Estados Unidos, Francia, Gran Bretaña y Brasil, entre otros", que no habría sido tenido en cuenta.

Secuoya, que también se adjudicó la producción de la televisión autonómica de Baleares, obtuvo en 2013 unos ingresos de 51,8 millones de euros, frente a los 36 millones del año anterior. El resultado bruto de explotación (ebitda) aumentó un 20%, hasta 8,1 millones de euros, mientras que la deuda financiera se redujo hasta los 8 millones de euros.

Mediapro irá a los tribunales si pierde tras presentar la mejor oferta económica

Las dos empresas en liza

La experiencia de Secuoya

Secuoya se adjudicó hace algo más de un año la producción de los servicios informativos de la televisión autonómica de Murcia. Esta circunstancia ha otorgado ventaja a la compañía frente a sus rivales en el concurso para la externalización de 7RM, pese a no ofrecer la mejor oferta económica en la puja.

El tamaño de Mediapro

Mediapro forma parte del grupo Imagina, un gigante audiovisual con ingresos superiores a los 1.300 millones de euros anuales y que emplea a 3.500 trabajadores. La compañía cuenta con una amplia experiencia en la producción de programas para todas las cadenas de ámbito nacional, así como grupos internacionales.

La sede corporativa del grupo Sky en Osterley, Londres. EE

Telefónica también conversa con Sky en el Reino Unido

El operador aumenta la lista de posibles interesados por O2, que se añaden a Hutchison, TalkTalk y Liberty Global

Antonio Lorenzo MADRID.

Telefónica escucha ofertas por su filial O2 en el Reino Unido sin desdenar ninguna posibilidad, ya sea una posible venta o una alianza estratégica. En el primero de los casos, el grupo español podría ingresar más de 12.000 millones de euros, mientras que si se decanta por una fusión entre iguales se aseguraría la permanencia en un mercado cada vez más convergente. El último novio en aparecer en la escena de Telefónica es Sky, según informó ayer la versión online del diario *Financial Times*. La compañía británica analiza una posible integración con O2 UK, que le permitiría competir con parecidas armas a las que estos días se procura British Telecom, con su oferta por Everything Everywhere, *joint venture* formada por Oran-

ge y Deutsche Telecom en el mercado de telefonía móvil británico.

En la misma brega de Sky también se encuentra Hutchison Whampoa, gigante hongkonés que mantiene negociaciones con Telefónica desde hace varias semanas. Los

La consolidación del móvil británico hace que todas las 'telecos' conversen con todas

analistas también apuntan otros dos posibles candidatos a formar parte de la próxima consolidación promovida por Telefónica en el Reino Unido: Talk Talk y Liberty Global. De lo anterior se despren-

de que todos hablan con todos y que las compras en suelo británico no se harán esperar mucho tiempo.

El peso de la deuda

El rotativo británico informa de que Sky y Telefónica mantienen conversaciones desde finales del año pasado. Sin embargo, el mismo medio se hace eco de otras fuentes que apuntan lo improbable que sería la adquisición de O2 por parte de Sky debido a la excesiva deuda que actualmente sufre esta compañía.

Este grupo se ha visto obligado a apalancarse de forma multimillonaria para adquirir los derechos televisivos del fútbol. En la actualidad, el grupo Sky convive con una deuda neta de más de tres veces su beneficio antes de intereses, impuestos, depreciación y amortización.

DIRIGIÓ LOS INFORMATIVOS EN LA EPOCA DE AZNAR

RTVE aparta a Somoano y ultima el fichaje de Buruaga

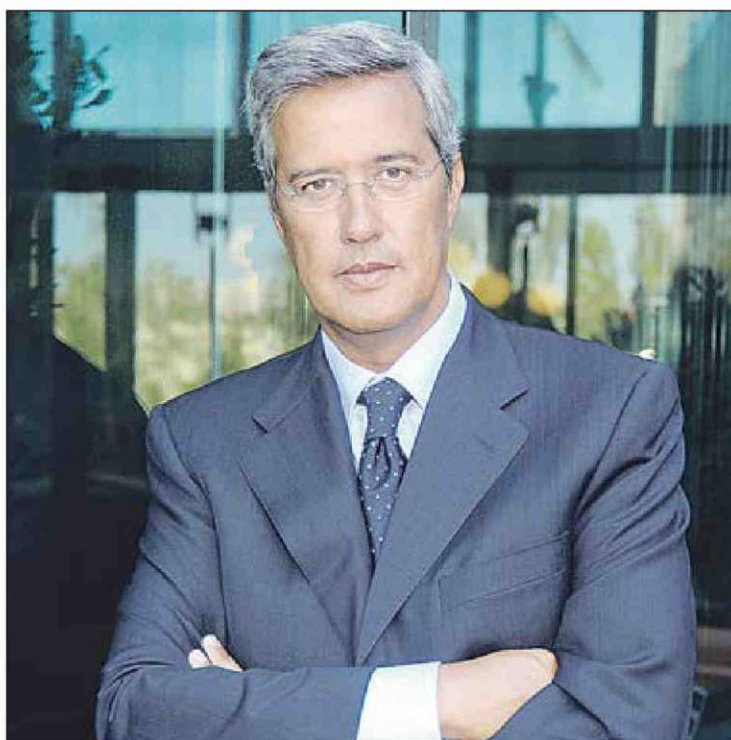
La Corporación confía en el periodista para dirigir una tertulia política en pleno año electoral y cerrará 'El Debate'

Á. Semprún MADRID.

RTVE mueve ficha para recuperar a uno de los pesos pesados de la casa de la época de José María Aznar y apartar definitivamente a Julio Somoano, que sigue al frente de *El Debate* pese a haber sido destituido como director del Servicio de Informativos. Así, la Corporación ultima el fichaje de Ernesto Sáenz de Buruaga, que dirigió los Informativos de TVE entre 1996 y 1998, para presentar un debate político en el *prime time* de los viernes en pleno año electoral.

El periodista, que dejó La Cope el año pasado, todavía no ha firmado el contrato, pero fuentes cercanas a la Corporación aseguran que hay un "pacto de caballeros" y que Buruaga empezará en la cadena pública a finales de febrero para poner en marcha la nueva tertulia política con la que *La 1* espera ganar en influencia con los comicios a la vuelta de la esquina. El nuevo espacio sigue los pasos de los programas de actualidad política puestos en marcha por las cadenas privadas con *Un Tiempo Nuevo*, de Mediaset, o *La Sexta Noche* de Atresmedia.

El desembarco en la parrilla de la tertulia de Buruaga supone la cancelación de *El Debate*, presentado por Julio Somoano con poco éxito. El espacio político, que se emite los miércoles, ronda el cuatro por ciento de audiencia, menos de la mitad que la media del canal, y la Corporación lo ha cambiado en dos ocasiones de hora para mitigar el daño que hace a la cuota de pantalla de pública. La semana pasada, la dirección de televisión de RTVE atrasó de las 00.00 horas hasta casi la una de la maña-

El periodista Ernesto Sáenz de Buruaga. EE

Impugnarán el concurso de la tele murciana

Mediapro impugnará los resultados del concurso convocado por la Comunidad de Murcia para la gestión del canal de televisión autonómica (7RM) si se confirman las puntuaciones que se hicieron públicas tanto del apartado económico como del técnico y que dieron la victoria a Secuya. La productora asegura que presentó la oferta más barata.

na la emisión de *El Debate* ante los bajos datos de audiencia. El programa tiene muchos menos espectadores que sus competidores que alcanzan los dos dígitos.

Mientras, *El Debate* cuenta las horas para desaparecer de la parrilla de RTVE, el futuro de Somoano en la casa está en el aire. Desde la Corporación no saben qué va a pasar con él, ya que todo depende del contrato que tenga. Somoano perdió la plaza en RTVE cuando se fue a Telemadrid a dirigir los informativos y ahora es un trabajador externo.

La vuelta de Buruaga a TVE lleva sonando varios meses en el sector, pero su contrato se paralizó a finales del año pasado por falta de proyectos concretos y fondos.

PRENSA FICHAJES

OPPENHEIMER Y BUSTOS FIRMAN POR EL MUNDO

Rafael Bachiller, prestigioso astrónomo, se incorpora al consejo editorial de este diario

E. M. MADRID
 Información, exclusivas, reportajes y opinión. Son los pilares del Periodismo, la directrices que marcan el día a día de la redacción de EL MUNDO. Así lo reconocen los lectores. El diario de Unidad Editorial, fiel a sus principios, busca cada día ofrecer la mejor y más amplia oferta editorial. Es por ello que el periódico refuerza

su sección de opinión con la incorporación de dos plumas de prestigio: Andrés Oppenheimer y Jorge Bustos. Asimismo, el reputado astrónomo Rafael Bachiller se incorpora al consejo editorial de EL MUNDO.

El análisis, el contexto, es una pauta fundamental para entender y comprender la actualidad. Tener las claves para poder crear una opinión

Rafael Bachiller. E. M.

Andrés Oppenheimer. C. ALBA

Jorge Bustos. TANIA NEGRETE

sobre cuanto sucede. De esto sabe, y mucho, Andrés Oppenheimer, cogador del Premio Pulitzer en 1987 junto con el equipo de *The Miami Herald* que descubrió el escándalo Irán-Contra. Oppenheimer, que hasta ahora publicaba sus textos en *El País*, lo hará desde el viernes en EL

MUNDO, en las páginas de Internacional. Nacido en Buenos Aires, ha sido seleccionado como uno de los 50 intelectuales latinoamericanos más influyentes por la revista *Foreign Policy* en Español (2012).

Jorge Bustos, nacido en Madrid en 1982, firmará una columna en el

nocido por los lectores de ELMUNDO.es por sus secciones de divulgación astronómica: *Crónicas del Cosmos* y *El pronóstico del Cielo*. A partir de ahora prestará su colaboración escribiendo ocasionalmente una tribuna de las páginas de opinión de este diario.

periódico cada miércoles – hoy mismo ya publica – y viernes. Además, plasmará sus opiniones en la sección de Deportes. El periodista, que también elaborará reportajes para este diario, ha escrito en diferentes publicaciones impresas y digitales como *La Gaceta*, *Jot Down*, *El Confidencial*, *Leer* y *El Cultural*.

A la tres

Carles Ribera cribera@elpuntavui.cat

‘Ciutat morta’

Si més no per dur la contrària al corrent general, unes consideracions sobre el cas 4-F.

1. És discutible que evidencii el domini d'internet i les xarxes socials. El film era feia mesos a la xarxa, des de la qual els seus promotors l'havien promocionat amb resultats discrets. Han estat dos vehicles tan tradicionals com una tele i un jutge censor (i el mateix gènere documental, tot un clàssic) els que han activat la connexió entre el món real i la realitat parcial i sovint paral·lela de les xarxes. Cal no confondre, doncs, la part de l'amplificació pel tot.

2. La pressió que ha rebut TV3 és injusta, especialment la insinuació de censura. Si *Ciutat morta* és un producte accessible per altres vies, la decisió de TV3 no es pot basar en la censura sinó en el criteri, senzillament perquè

“Denúncia o pena de documental?”

en un camp sense portes la capacitat de censurar no hi és. Per això és també injusta (a més de falsa, en algun cas) l'acusació de mirar cap a una altra banda contra alguns mitjans. El focus informatiu pot ser discutible, com tot exercici de llibertat de premsa. En un quiosc plural, la premsa pot mirar on li doni la gana, fins i tot equivocadament, i no per això és menys lliure, o precisament per això pot ser lliure.

3. *Ciutat morta* és un exemple de biaix i sensacionalisme. Cap objecció, si es té clar. Posa l'accent en una part. Això no n'afecta l'honestedat, perquè no

se n'amaga, excepte, en tot cas, quan apel·la a la recerca de “la veritat” sense aclarir que veritat i veritat judicial no sempre coincideixen. Aboca llum sobre una tenebrosa cadena política, policíaca i judicial (aquest és el gran valor de la cinta), però no aporta res jurídicament rellevant per al cas 4-F.

4. La reacció política oficial és de vergonya aliena. Hipocresia pura. No hi ha res que no sabessin abans, més que res perquè tenien el film a l'abast. El polític si té dubtes pot dubtar (i després del visionat n'hi ha uns quants), però no pas per neguit preelectoral o empès per l'opinió excitada. Tots coneixem l'anomenada ‘pena de telenotícies’, pressió mediàtica que jutja a banda de la justícia. *Ciutat morta* camina per la línia fina que separa periodisme de denúncia i pena de documental.

Los pechos desnudos ya no son noticia para 'The Sun'

El periódico de Rupert Murdoch deja de publicar mujeres en toples en su página 3 después de 44 años

PABLO GUIMÓN, Londres

Una más que controvertida institución de la prensa británica parece haber dicho sigilosamente adiós a sus lectores. Todo indica que Lissy Cunningham, una joven de Manchester de 21 años, pasará a la historia marcada por el dudoso honor de haber sido la última mujer en mostrar sus pechos desnudos en la página 3 de *The Sun*. Hasta el pasado viernes y desde 1970, algo menos de un año después de que el magnate de la prensa Rupert Murdoch adquiriera el tabloide, una mujer con los pechos desnudos ha ocupado dicha página. No se trata de cualquier página: la tercera es quizá la más importante de un periódico, después de la primera y la última. Y tampoco se trata de cualquier cabecera: con 2,2 millones de copias al día, *The Sun* es el diario de mayor circulación de Reino Unido.

Los responsables del diario no han confirmado oficialmente

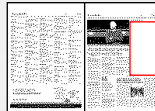
el deceso de su polémica criatura, pero tampoco han confirmado que vaya a seguir. Dylan Sharpe, relaciones públicas del rotativo, dijo en Twitter: "La página 3 de *The Sun* estará mañana donde siempre ha estado: entre la página 2 y la 4". La confirmación oficiosa venía en las páginas de *The Times*, cabecera que también pertenece al imperio News Corporation de Murdoch, donde se aseguraba ayer que "la edición del viernes fue la última que llevará la imagen de una glamurosa modelo con los pechos desnudos en esa página".

Con la página 3 termina una campaña de protesta que empezó hace 44 años, el mismo día de noviembre de 1970 en que los pechos de Stephanie Rahn, nacida en 1948 en Singapur, inauguraron la sección. Reino Unido era un lugar muy distinto. El diario parecía desde entonces atrapado en este anacronismo sexista que sobrevivió incluso a la llegada, en 2003, de la primera mujer di-

rectora, Rebekah Brooks, famosa ahora por el caso de las escuchas telefónicas.

Cuentan que el propio Murdoch no era muy partidario. Pero, como buen magnate de la prensa, era aún menos partidario de que le dijeran qué debe y qué no debe publicar. Así que se tomó la campaña en contra de la sección, dicen, como algo personal contra él o contra su periódico.

La página 3 era, pues, intocable. Pero ya el año pasado el octogenario empresario expresó sus dudas en Twitter: "¿No son las bellas mujeres jóvenes más atractivas vestidas con, aunque sea, un poco de ropa a la moda?". Y así es como lucían ayer martes, en la página 3 de *The Sun*, las actrices Jennifer Metcalfe y Gemma Merna, en bikini en una playa de Dubái. El que quiera más carne, se advierte en la página, deberá acudir a la versión online del periódico, donde, previo pago, sobreviven las chicas en toples de la página 3.

DRETS AUDIOVISUALS

Els amistosos de 'la Roja', per Tele 5 i Cuatro

► **El paquet inclou la final de la Copa i la Supercopa dels pròxims tres anys**

MANUEL DE LUNA
BARCELONA

La Roja ja té qui li retransmeti els partits, almenys en els pròxims tres anys. Si el mes de maig passat es va confirmar que TVE s'havia quedat amb els drets d'emissió dels partits oficials de la selecció espanyola de futbol fins al 2018, ahir va ser Mediaset qui va tancar el cercle al comprar els partits amistosos del combinat estatal per al pròxim trienni.

A més de la selecció, el paquet que ha adquirit l'empresa propietària de Tele 5 i Cuatro inclou les finals de les tres pròximes edicions de la Copa del Rei i de la Supercopa (el campió de Lliga contra el campió de Copa), així com els amistosos de la selecció sub-21 i els amistosos de la selecció absoluta femenina.

Encara que no s'ha fet públic quant ha desemborsat Mediaset a la Reial Federació Espanyola de Futbol (propietària d'aquests drets) per quedar-se amb aquest paquet, fonts pròximes a les negociacions assenyalen que l'import total pot rondar els 30 milions d'euros.

Cal assenyalar que, tal com es va publicar en el seu moment,

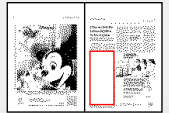
TVE va pagar entre 35 i 40 milions d'euros per la vintena de compromisos oficials de *la Roja* per als pròxims anys, que inclouen els partits classificatoris per a l'Eurocopa de França del 2016 i per al Mundial de Rússia del 2018.

El concurs d'adjudicació d'aquest últim paquet de drets de la selecció va provocar l'enèsim enfrontament entre Mediaset i Atres-

Mediaset podria

haver pagat uns 30 milions d'euros, segons fonts del sector audiovisual

media. El grup de Planeta va denunciar l'estiu passat la Federació de Futbol davant la Secretaria d'Estat per a l'Esport i la Comissió Nacional dels Mercats i de la Competència per no haver ofert els drets audiovisuals al mercat. La raó, segons A-3, és que ja els tenia emparaulats amb Mediaset. Aquesta protesta va provocar un anunci oficial del concurs, que ara es tanca amb l'adjudicació final del controvertit paquet a Mediaset. ≡

Albiol se empeña en proteger a un cargo acusado de censurar

Badalona dice clausurar una escuela coránica pero su presidente niega que sea un centro religioso

JORDI RIBALAYGUE BADALONA

El alcalde Xavier García Albiol dejará tanto tiempo como pueda que el control de los medios públicos de Badalona prosiga en manos del militante del PP Albert Fernández Saltiveri, señalado por censurar a los periodistas y controvertido por haber pretendido impedir que *L'Estaca* se interpretara en un acto público.

Tras posponer la sesión al máximo, el gobierno conservador no pudo evitar ayer que la oposición se aliara para cesar a cinco de los siete consejeros de la empresa Badalona Comunicació. El órgano ha estado copado por miembros designados por el PP desde noviembre. La maniobra fue posterior a que PSC, CiU e ICV-EUiA anunciaran que se unificarían para destituir al directivo y fue propiciada porque los oponentes de los populares se ausentaron de una reunión a modo de protesta.

Antes de encajar la derrota, el equipo de Albiol urdió una triquiñuela con la que intenta prolongar a su hombre de confianza en la radiotelevisión a cuatro meses de las municipales. Sin previo aviso, Saltiveri dimitió el lunes. La renuncia fue un formalismo, porque el consejo de administración lo contrató a continuación y le confirió poderes para seguir gestionando el ente, como firmar las nóminas de la plantilla.

Ese hecho fue omitido en la junta de la compañía, formada por los 27 concejales del Ayuntamiento. Socialistas, nacionalistas y rojiverdes apoyaron reconfigurar el consejo y dejar al PP en minoría. Uno de los elegi-

dos es Josep Viñeta, seleccionado para relevar a Saltiveri.

En todo caso, los escogidos no han tomado aún posesión. El alcalde ignoró el ruego de que el órgano se constituyera de inmediato para proclamar como sustituto a Viñeta.

Los rivales de Albiol remarcan que el consejo debe convocarse como máximo en 10 días, pero el PP se guarda el comodín de impugnar la votación en el juzgado. «El acuerdo es manifiestamente ilegal», avisó el primer edil, quien sostuvo que los estatutos le atribuyen la competencia para proponer los nombramientos.

El PP confía en que una denuncia bloquee los cambios, con lo que ganaría tiempo y no perdería el dominio en la televisión y la radio. Sea como sea, nadie da la disputa por perdida, y la intención de los nuevos consejeros es retirar las atribuciones cedidas a Saltiveri, aunque desconocen el contrato que ha rubricado.

Por otro lado, Badalona ha precintado un centro musulmán que comenzó unas obras antes de pedir permiso. El Consistorio afirmó que funcionaba como escuela coránica e insinuó que encubría una mezquita. El presidente de la comunidad Al Ridian, Rachid Hadad, lo desmintió. «Es mentira que haya actividad religiosa. Damos clases de árabe para niños, aeróbic para mujeres y charlas», aseguró el hombre, que reconoció que abrieron las puertas mientras esperan que el Ayuntamiento acepte un cambio de usos del local, inaugurado en noviembre. Hadad vinculó el cierre a una «cuestión política».

Amazon desafia el model Hollywood produint els seus films

SALVADOR LLOPART
 Barcelona

Després del recent anunci del fitxatge de Woody Allen per a una sèrie de televisió –la primera que farà per a la petita pantalla– Amazon continua commocionant el món de la comunicació mundial.

Ara és la declaració de posar en marxa, abans no s'acabi el

2015, una línia de producció de pel·lícules cinematogràfiques de producció pròpia.

Està previst que els films s'entrenin en sales comercials, cosa que marca la transformació d'Amazon en una mena d'estudi de Hollywood. L'objectiu no és gens modest: la companyia de Jeff Bezos pretén produir una dotzena de llargmetratges l'any.

I tampoc no és un desconegut el cervell que hi ha al darrere de l'operació. Es tracta de Ted Hope, productor responsable de títols tan comercials com *Menjar, beure, estimar* (1994) i *Tigre i drac* (2000), totes dues dirigides per Ang Lee. Hope és, a més, el productor que ha guanyat més premis al festival de Sundance, amb pel·lícules com *American Splendor* (2003) o *Els germans McMullen* (1995).

El desafiament que planteja l'anunci d'Amazon és el mecanisme per a l'exhibició dels films: les futures produccions d'Amazon –encara sense definir títols ni directors– passaran al servei audiovisual del gegant de la venda de llibres –l'anomenat Ama-

zon Prime Instant Video– tan sols entre quatre i vuit setmanes després de l'estrena a les sales. Aquesta iniciativa trastocarà completament el sistema de finestres d'exhibició vigent als Estats Units (i per extensió, a la resta del món).

Actualment una pel·lícula distribuïda a les sales triga entre mig any i un any sencer a arribar a les plataformes digitals, a l'anomenat vídeo a la carta (VOD). D'aquesta manera, Amazon fa un pas més en la direcció que ja sembla inevitable: el pas de gegant de la venda de productes culturals a la conversió en gegant de la producció de continguts.

La nova línia de negoci cinematogràfic d'Amazon, que es dirà

Amazon Original Movies, no ha trobat la complicitat de grans cadenes d'exhibició cinematogràfiques, cadenes com AMC i Cinemark, autèntics gegants del negoci als Estats Units, que no s'han mostrat gens entusiasmats amb la iniciativa.

Amb aquesta decisió d'entrar en la producció cinematogràfica, Amazon inicia la persecució d'un altre gegant de l'exhibició domèstica de VOD: Netflix, productor de sèries com *House of cards*.

El recent èxit que va tenir la sèrie *Transparent*, produïda per Amazon, als Globus d'Or, marca l'entrada de la companyia de Jeff Bezos en el territori d'aquest altre gegant de l'exhibició televisiva.●

«The Sun» no publicará más chicas desnudas en su página 3

L. R. C.

MADRID- Tras 44 años con esta tradición por bandera, el diario inglés «The Sun» no publicará más fotos de chicas desnudas en su página 3. Según publicó «The Times», la foto del viernes pasado sería la última en la que una mujer muestra sus pechos en la polémica página del periódico. A partir de ahora las chicas posarán ligeras de ropa y el desnudo se reservará para la edición on-line. Esta decisión –aún no hecha oficial por el diario sensacionalista– puede ser consecuencia de la presión que ejercen desde hace años algunos sectores de Reino

Portada del periódico

Unido que pedían la desaparición de esta página por considerarla sexista. Por su parte, el responsable de relaciones públicas del diario, Dylan Sharpe, apuntó al respecto que «todo esto es sólo especulación» y recordó que «The Sun» prescinde «de vez en cuando» de esta sección en su edición en papel. La ministra de Educación, Nicky Morgan, se mostró contenta con la noticia: «Es un pequeño paso, pero significativo en la imagen que dan los medios de las mujeres».

Pequeños periodistas

No nos damos cuenta pero el *boom* tecnológico que comenzó siendo un gran avance en la comunicación ha acabado convirtiéndose en la obsesión de adolescentes y mayores por estar permanentemente comunicados. Hoy en día la obsesión ha llegado al punto de poder estar más de 10 horas al día conectados a Internet. Hagamos una prueba: ¿serías capaz de ir mañana al colegio o a trabajar dejando el teléfono en casa? ¿O, simplemente, apagarlo mientras duermes? Pocas personas conozco, por no decir ninguna ya que entre ellos están mis abuelos, que no dispongan de una vía a Internet a la que estén continuamente accediendo.

Como bien dijo Albert Einstein: "El día en que la tecnología sobrepase nuestra humanidad, el

mundo solo tendrá una generación de idiotas". Y aquí estamos, rodeados de aparatos tecnológicos que nos avisan a cada segundo de lo que pasa a nuestro alrededor. Viajamos en autobús con el móvil en la mano, vamos a clases con él, dormimos con él y hasta lo utilizamos cuando quedamos con alguien a comer, de manera que acabamos prestando más atención al grupo de WhatsApp que a lo que nos está contando nuestro amigo en persona. Me atrevo a decir que hay personas que mantienen una relación más estable con su teléfono que con su pareja. Hace 10 años eran los periodistas los que nos comunicaban las últimas noticias, ahora todos llevamos un pequeño periodista dentro.— **Sofía Fernández Unzué.** Pamplona.

EL LECTOR EXPOSA

Errades en un anunci de Dia

Fa uns dies, mentre mirava TV3 a l'hora de sopar, van fer un anunci de la cadena de supermercats Dia en el qual utilitzaven l'expressió "tenir que", incorrecta en català. L'expressió correcta és "haver de" i qualsevol professional que treballi al sector de la comunicació ho hauria de tenir clar.

Desconec qui té la culpa d'aquest error, la cadena de supermercats o TV3, però és intolerable que apareguin anuncis, suposadament revisats per professionals, amb errors com aquest en una televisió pública.

CLÀUDIA PUJOLS
Barcelona

LA RESPUESTA

Reforzar el sistema de revisión

Entendemos que se ha tratado de un error lingüístico propio del mal uso generalizado que se hace de esa expresión concreta. A partir de ahora, y para evitar otros errores similares en el futuro, nuestro departamento de publicidad ha resuelto enviar los contenidos a Forta (Federación de Organismos de Radio y Televisión Autonómicos) para que se encargue de la traducción antes de su emisión.

GINÉS CAÑABATE
Responsable de comunicación externa de Grupo Dia

Mediaset compra las Copas y los amistosos de España

Los partidos amistosos de la selección española de fútbol se verán en Mediaset. No solo serán los encuentros de la absoluta, también los de la selección sub 21 y la femenina. El grupo que lidera Telecinco se ha asegurado asimismo los derechos para España de las finales de la Copa de SM El Rey y de la Supercopa. La Federación Española de Fútbol eligió esta propuesta después de analizar las ofertas recibidas, «en el seno del procedimiento abierto para la contratación de determinados derechos», todos ellos para los próximos tres años.

París denuncia Fox News per informar en fals sobre islamistes

► L'Ajuntament de París ha presentat una denúncia per falsedat contra la cadena informativa de televisió dels Estats Units Fox News, que va informar sobre preteses zones de la ciutat vetades a la policia i sota control d'islamistes radicals. Segons l'informe difós per la cadena el 12 de gener, a la capital francesa hi ha fins a vuit *no-go zones* en què, a més de la policia, tampoc els no musulmans no hi poden entrar. Fox News va demanar disculpes dilluns passat. / **R. Poch**